

Til

Udvalgets medlemmer og stedfortrædere

Pressemeddelelse vedr. rådsmøde 2429 UDVIKLINGSSAMARBEJDE den 30. maj 2002

Dette rådsmøde 2429 (8958/02 Presse 147) blev behandlet af Europaudvalget på mødet den 24. maj 2002. Dansk delegationsleder: Udenrigsminister Per Stig MØLLER

B-dagsordenspunkter til behandling på ministermødet, bl.a.:

FRA MONTERREY TIL JOHANNESBURG: FORBEREDELSE AF VERDENSTOPMØDET OM BÆREDYGTIG UDVIKLING - Rådets konklusioner; Se tekst [*](#)

DEMOKRATI OG GOD REGERINGSFØRELSE - Rådets konklusioner; Se tekst [*](#)

GENNEMFØRELSE AF FÆLLESSKABETS POLITIK FOR UDVIKLINGSSAMARBEJDE; Kommissionen oplyste om, at det er lykkedes at fremskynde de finansielle strømme i Fællesskabets bistand og at forbedre dens fokusering på fattigdom [*](#)

INFORMATION- OG KOMMUNIKATIONSTEKNOLOGIER I UDVIKLINGSSAMARBEJDET - Rådets konklusioner; Se tekst [*](#)

SUNDHED OG FATTIGDOM - Resolution vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer; Se tekst [*](#)

UDDANNELSE OG FATTIGDOM - Resolution vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer; Se tekst [*](#)

VANDFORVALTNING - Rådets resolution; Se tekst [*](#)

KONFLIKTRAMTE LANDE - Rådets konklusioner; Se tekst [*](#)

VERDENSFØDEVARETOPMØDET - Rådets erklæring; Se tekst [*](#)

ERKLÆRING OM FØDEVAREKRISEN I DET SYDLIGE AFRIKA; Se tekst [*](#)

EVENTUELT

DE FORENEDE NATIONERS BEFOLKNINGSFOND (UNFPA) – Konklusioner; Se tekst [*](#)

AFBINDING AF BISTAND; Indlæg fra den **danske** delegation om afbinding af bistand og de muligheder, der ligger heri for at gøre bistanden mere effektiv. [*](#)

RATIFIKATION AF COTONOU-AFTALEN; Status [*](#)

A-dagsordenspunkter færdigforhandlet af COREPER inden ministermødet, bl.a.:

FISKERI

Seychellerne – Guinea; Vedtagelse af forordning om indgåelse af en protokol om fastsættelse af de fiskerimuligheder og det finansielle bidrag, der er omhandlet i aftalen om fiskeri ud for Seychellerne, for perioden 18. januar 2002 -

17. januar 2005. De medlemsstater, der har fået tildelt fiskerimuligheder, er Spanien, Frankrig, Italien, Det Forenede Kongerige og Portugal. (dok. 6574/02) *

FØDEVARESIKKERHED

Kosttilskud; Godkendelse af direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud som ændret af Europa-Parlamentet; direktivet anses hermed for vedtaget af Rådet og Europa-Parlamentet. (dok. 8965/02, 7788/02, 7079/02 og 12394/2/01). *

EØS *

Deltagelse i Det Europæiske Handicapår 2003; Godkendelse af udkast til afgørelse truffet af Det Blandede EØS-udvalg om ændring af protokol 31 til EØS-aftalen, der tager sigte på at udvide samarbejdet på det socialpolitiske område og tillade EØS-landene at deltage i Det Europæiske Handicapår 2003 (dok. 8487/02). *

Ikke-hemmelige erklæringer vedr. A-dagsordenspunkter (vedlagt bagest):

Ingen

Henvisning til A-dagsordenspunkter vedr. udviklingssamarbejde behandlet på andre rådsmøder siden det foregående udviklingsministerrådsmøde den 8. november 2001:

Rådsmøde 2395 TRANSPORT/TELEKOMMUNIKATION d. 6.-7. december 2001 (alm. del – bilag 381)

Den globale fond til bekæmpelse af hiv/aids, tuberkulose og malaria; Rådet, der tilsluttede sig alle Europa-Parlamentets ændringer, vedtog endeligt Det Europæiske Fællesskabs bidrag til den globale fond til bekæmpelse af HIV/AIDS, tuberkulose og malaria

Punkter, som ikke blev behandlet på rådsmødet, herunder evt. mandater (FO) jf. EUU-dagsordenen den 24. maj 1992, 6. udg.:

5. Beslutninger om
 - a. Forordning om AIDS, malaria og tuberkulose (FO)
 - b. Forordning om reproduktiv sundhed (FO)
 - c. Forlængelse af konventionen om fødevarehjælp
6. Fornyelse af fælles holdning om Nigeria

Bruxelles, den 31. juli 2002

Med venlig hilsen

Morten Knudsen

PRESSEMEDDELELSE

Vedr.:

2429. samling i Rådet

- UDVIKLINGSSAMARBEJDE -

den 30. maj 2002 i Bruxelles

Formand: **Miguel Ángel CORTÉS MARTÍN**

Kongeriget Spaniens statssekretær for
internationalt samarbejde og for Latinamerika

-
INDHOLD

DELTAGERE [*](#)

PUNKTER BEHANDLET VED DEBAT

FRA MONTERREY TIL JOHANNESBURG: FORBEREDELSE AF VERDENSTOPMØDET OM BÆREDYGTIG UDVIKLING - Rådets konklusioner [*](#)

DEMOKRATI OG GOD REGERINGSFØRELSE - Rådets konklusioner [*](#)

GENNEMFØRELSE AF FÆLLESSKABETS POLITIK FOR UDVIKLINGSSAMARBEJDE [*](#)

INFORMATIONSD- OG KOMMUNIKATIONSTEKNOLOGIER I UDVIKLINGSSAMARBEJDET - Rådets konklusioner [*](#)

SUNDHED OG FATTIGDOM - Resolution vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer [*](#)

UDDANNELSE OG FATTIGDOM - Resolution vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer [*](#)

VANDFORVALTNING - Rådets resolution [*](#)

KONFLIKTRAMTE LANDE - Rådets konklusioner [*](#)

VERDENSFØDEVARETOPMØDET - Rådets erklæring [*](#)

ERKLÆRING OM FØDEVAREKRISEN I DET SYDLIGE AFRIKA [*](#)

EVENTUELT [*](#)

DE FORENEDE NATIONERS BEFOLKNINGSFOND (UNFPA) - Konklusioner [*](#)

AFBINDING AF BISTAND [*](#)

PUNKTER GODKENDT UDEN DEBAT

FISKERI *

Seychellerne - Guinea *

FØDEVARESIKKERHED *

Kosttilskud *

EØS *

Deltagelse i Det Europæiske Handicapår 2003 *

DELTAGERE

Medlemsstaternes regeringer og Europa-Kommissionen var repræsenteret således:

<u>Belgien:</u> Eddy BOUTMANS	Statssekretær for udviklingssamarbejde under udenrigsministeren
<u>Danmark:</u> Per Stig MØLLER	Udenrigsminister
<u>Tyskland:</u> Heidemarie WIECZOREK-ZEUL	Forbundsminister for Økonomisk Samarbejde og Udvikling
<u>Grækenland:</u> Spiros LOVERDOS	Statssekretær for udenrigsspørgsmål (udviklingsbistand og internationale økonomiske forbindelser)
<u>Spanien:</u> Miguel Angel CORTÉS MARTÍN	Statssekretær for internationalt samarbejde og for Latinamerika
<u>Frankrig:</u> Renaud DONNEDIEU de VABRES	Viceminister under udenrigsministeren, ministeren for udviklingssamarbejde og frankofone spørgsmål, med ansvar for Europaspørgsmål
<u>Irland:</u> Anne ANDERSON	Ambassadør, fast repræsentant
<u>Italien:</u> Gian Domenico MAGLIANO	Generaldirektør for udviklingssamarbejde, Udenrigsministeriet
<u>Luxembourg:</u> Charles GOERENS	Minister for udviklingssamarbejde, humanitær bistand og forsvar
<u>Nederlandene:</u> Eveline HERFKENS	Minister for udviklingssamarbejde
<u>Østrig:</u> Gregor WOSCHNAGG	Ambassadør, fast repræsentant
<u>Portugal:</u> António LOURENÇO dos SANTOS	Statssekretær for udenrigsspørgsmål og udviklingssamarbejde
<u>Finland:</u>	

Satu HASSI

Miljøminister

Sverige:

Jan O. KARLSSON

Minister, Udenrigsministeriet, med ansvar for internationalt udviklingssamarbejde, migration og indvandring

Det Forenede Kongerige:

Clare SHORT

Minister for international udvikling

* * *

Kommissionen:

Poul NIELSON

Medlem

-

FRA MONTERREY TIL JOHANNESBURG: FORBEREDELSE AF VERDENSTOPMØDET OM BÆREDYGTIG UDVIKLING - Rådets konklusioner

Med henblik på at forberede verdenstopmødet om bæredygtig udvikling, der finder sted i Johannesburg fra den 26. august til den 4. september 2002, havde Rådet en omfattende drøftelse om EU's bidrag til og strategi for topmødet og herunder om de hovedelementer, der skal komme til udtryk i den politiske erklæring, der skal vedtages i Johannesburg. Rådet understregede betydningen af dette verdenstopmøde og bekræftede, at EU er fast besluttet på at spille en ledende rolle i forberedelsesprocessen. Rådet understregede også, at det er nødvendigt at nå frem til et fokuseret og handlingsorienteret resultat af topmødet i Johannesburg med et begrænset og klart defineret antal initiativer.

Efterfølgende vedtog Rådet et detaljeret sæt konklusioner, som er gengivet nedenfor, og som på den ene side fastlægger de hovedprioriteter for handling, som EU gerne ser taget op på topmødet i Johannesburg, og på den anden side nærmere beskriver den eksterne dimension af EU's egen strategi for bæredygtig udvikling. Konklusionerne er specielt tænkt som et bidrag til det forberedende udvalgs fjerde møde, der holdes på Bali fra den 27. maj til den 7. juni 2002 til forberedelse af topmødet i Johannesburg. For EU's vedkommende bør Rådet (almindelige anliggender) på samlingen den 17. juni på grundlag af de konklusioner, der vedtages i dag, og resultatet af det forberedende udvalgs møde på Bali fastlægge EU's mandat på topmødet, som efterfølgende skal godkendes på Det Europæiske Råds møde den 21.-22. juni 2002 i Sevilla.

"RÅDET

1. UNDERSTREGER, at verden på trods af nationale og internationale aktioner ti år efter Rio-konferencen stadig står over for de udfordringer, der udgøres af endemisk fattigdom og miljøforringelse.
2. MINDER OM den enighed, der blev opnået på Det Europæiske Råds møder i Göteborg og Barcelona om udformningen af EU's strategi for bæredygtig udvikling, der bør suppleres med en ekstern dimension.
3. UNDERSTREGER, at denne strategi fastlægger EU's langsigtede mål for bæredygtig udvikling på globalt plan og udgør et væsentligt bidrag til verdenstopmødet om bæredygtig udvikling i Johannesburg.
4. SER MED TILFREDSHED PÅ Kommissionens meddelelse "Mod et globalt partnerskab for bæredygtig udvikling" (KOM(2002) 82), der fastlægger hovedelementerne i den eksterne dimension af EU's strategi for bæredygtig udvikling samt en række strategiske komponenter med henblik på resultatet af verdenstopmødet om bæredygtig udvikling.
5. HENVISER TIL Rådets konklusioner af 4. marts 2002 om forberedelsen af verdenstopmødet om bæredygtig udvikling, hvori de seks hovedudfordringer, der skal tages op i forbindelse med den globale dimension af bæredygtig udvikling, fremhæves:
 - 1) Udryddelse af fattigdom og fremme af social udvikling samt sundhed
 - 2) Globaliseringen i den bæredygtige udviklings tjeneste
 - 3) Bæredygtige produktions- og forbrugsmønstre

4) Bevaring og bæredygtig forvaltning af natur- og miljøressourcerne

5) Styrkelse af governance på alle niveauer inden for bæredygtig udvikling, især international governance på miljøområdet, herunder offentlig deltagelse

6) Implementeringsmidler, herunder kapacitetsopbygning og teknologisamarbejde.

6. GENTAGER, at EU agter at fremme et handlingsorienteret resultat af verdensstopmødet om bæredygtig udvikling og en effektiv gennemførelse af dets resultater baseret på Agenda 21, de internationalt aftalte udviklingsmål og -målsætninger, navnlig dem i millenniumerklæringen, samt de vigtigste FN-konferencer og internationale aftaler siden 1992. I den forbindelse skal verdensstopmødet om bæredygtig udvikling ses som en del af en proces, der skal føre til en global deal, der også skal omfatte Doha-udviklingsdagsordenen, Monterrey-konsensusen og verdensstopmødet om fødevarer - inden for tidsrammen juni 2002 plus 5 år.

7. FREMHÆVER Rådets og Kommissionens fælles erklæring af 10. november 2000 om EF's udviklingspolitik samt betydningen af Cotonou-aftalen som en ny form for globalt partnerskab.

HENVISER PÅ NY TIL betydningen af Marrakesh-konferencen, Cartagena-konferencen, det sociale topmøde i København, den nordlige dimension og den kommende Euromed-konference i Athen som milepæle på vejen til bæredygtig udvikling på globalt plan.

8. UNDERSTREGER EU's vilje til at udøve lederskab og fortsat spille en væsentlig rolle i de globale bestræbelser på at opnå bæredygtig udvikling på alle niveauer og sikre, at resultatet af verdensstopmødet bliver fokuseret i form af større forpligtelser fra alle lande, og også afbalanceret i forhold til de tre integrerede aspekter i bæredygtig udvikling (den sociale, den økonomiske og den miljømæssige komponent).

9. MINDER OM, at verdensstopmødets resultat bør omfatte:

en politisk erklæring, der danner ramme om nye tilsagn fra verdens ledere om at tage millenniumudviklingsmålene op, herunder først og fremmest udryddelsen af ekstrem fattigdom, samt imødekomme de store udfordringer vedrørende bæredygtig udvikling og manglerne i gennemførelsen af Agenda 21;

et handlingsprogram, der er fokuseret og resultatorienteret;

frivillige partnerskabsinitiativer, der skal inddrage alle aktører, herunder regeringer, civilsamfundet og den private sektor, med henblik på at gennemføre Johannesburg-handlingsplanen.

10. BEKRÆFTER PÅ NY, at de overordnede målsætninger for verdensstopmødet om bæredygtig udvikling er udryddelse af fattigdom inden for rammerne af bæredygtig udvikling samt ændring af ikke-bæredygtige forbrugs- og produktionsmønstre, så økonomisk vækst kobles fra ødelæggelse af miljøet og brug af naturressourcerne. Det MINDER OM, at kønspektivet bør være et gennemgående træk i resultatet af verdensstopmødet om bæredygtig udvikling. Det BEKRÆFTER PÅ NY, at det er nødvendigt at integrere kønsaspektet i politikkerne på alle samfundslivets områder med tilstrækkelig institutionel og finansiel støtte på alle planer.

11. UNDERSTREGER, at EU i særlig grad vil være opmærksom på og yde kraftig støtte til Afrika og de bestræbelser, som de afrikanske lande selv gør for at opnå bæredygtig udvikling.

12. ERKENDER, at gennemførelsen af millenniumudviklingsmålene og Agenda 21 kræver en væsentligt øget indsats og god governance både fra de individuelle lande og fra hele det internationale samfunds side. "Monterrey-konsensusen angav enhver mulig finansieringskilde, herunder finansiering fra den private sektor og mobilisering af nationale ressourcer, og gav retningslinjer for, hvordan de finansielle behov vil kunne opfyldes.

13. GØR OPMÆRKSOM PÅ, at hovedansvaret for bæredygtig udvikling ligger hos landene selv. Alle lande bør udvikle strategier for bæredygtig udvikling. Ejerskab med hensyn til strategierne for bæredygtig udvikling er en forudsætning for, at disse kan blive en succes. I udviklingslandene vil nationale fattigdomsreduktionsstrategier kunne danne grundlag for indsatsen for bæredygtig udvikling, og EU's handlingsprioriteter vil blive implementeret inden for disse rammer.

14. UNDERSTREGER nødvendigheden af at fremhæve EU's prioriteter for verdensstopmødet om bæredygtig udvikling, der skal afspejles i de politiske resultater og, hvor det er relevant, suppleres af specifikke EU-initiativer med henblik på partnerskaber på disse områder.

EU vil således bidrage kraftigt til et positivt resultat af verdensstopmødet om bæredygtig udvikling ved at a) gå et skridt videre i fastlæggelsen af sin strategi for bæredygtig udvikling og b) fastlægge et specifikt sæt hovedprioriteter for handling, der bygger på denne strategi, herunder, hvor det er relevant, specifikke EU-partnerskabsinitiativer.

A. DEN EKSTERNE DIMENSION AF EU'S STRATEGI FOR BÆREDYGTIG UDVIKLING

Foruden de forpligtelser, der er indgået i forbindelse med den interne strategi for bæredygtig udvikling, der blev godkendt på Det Europæiske Råds møder i Göteborg og Barcelona, vil EU med henblik på at nå de prioriterede mål i forbindelse med den eksterne dimension af sin strategi for bæredygtig udvikling forpligte sig til at gøre en indsats inden for nedenstående områder. EU vil søge at sikre, at disse områder afspejler sig i de politiske resultater af verdensstopmødet om bæredygtig udvikling. EU vil jævnligt på Det Europæiske Råds forårstopmøder vurdere, hvilke fremskridt der er gjort i forbindelse med den generelle EU-strategi for bæredygtig udvikling.

1. Bekæmpelse af fattigdom

1.1. Lægge større vægt på reduktion af fattigdom og bekæmpelse af ulighed i EU's samarbejdspolitikker og i højere grad bidrage til opfyldelsen af Agenda 21 og millenniumudviklingsmålene.

Kraftigt støtte nationale strategier for fattigdomsreduktion, der fremmer bæredygtige erhverv og vækst til fordel for de fattige, giver lige adgang til grundlæggende sociale ydelser, mindsker ulighederne mellem kønnene og fremmer anstændige beskæftigelsesmuligheder og produktive aktiver for de fattige, bl.a. ved at støtte mikrokreditinitiativer.

1.2. Optimere ydelsen af bistand, gøre brug af innovative metoder for internationalt samarbejde og deltage i mobiliseringen af de internationale ressourcer, der er nødvendige for at sikre, at millenniumudviklingsmålene opfyldes inden for nøglesektorer for fattigdomsreduktion og bæredygtig udvikling såsom sundhed, uddannelse, vand og energi.

1.3. Styrke forbindelsen mellem fattigdomsudryddelse og miljøbeskyttelse ved at integrere miljøhensyn i de nationale strategier for fattigdomsreduktion.

1.4. Erkende forbindelsen mellem udryddelse af fattigdom og fødevarerikkerhed, fremhæve betydningen af udvikling i landdistrikterne og sikre, at EU's politikker effektivt bidrager til at udrydde sult. EU vil støtte nationale politikker og strategier, der fremmer fødevarerikkerhed, samt tilrådighedsstillelse af og adgang til fødevarer af ernæringsmæssig kvalitet for alle.

1.5. Sikre at handelsliberalisering og markedsadgang virkelig fungerer som et middel til økonomisk vækst, fattigdomsreduktion og bæredygtig udvikling.

1.6. Fremme implementeringen af Göteborg-programmet vedrørende konfliktforebyggelse.

1.7. Fremme god regeringsførelse, herunder respekt for menneskerettighederne og demokrati, retsstatsprincippet, effektive institutioner, sund og gennemsigtig finansforvaltning og bekæmpelse af korruption.

1.8. Fremme behovsorienteret forskning om spørgsmål vedrørende bæredygtig udvikling og åbne EU-forskningsprogrammerne for nye og retfærdige partnerskaber med udviklingslande, navnlig på områder, der forsømmes af den private forskning og/eller er af særlig betydning for udviklingslandene, ved at øge den lokale kapacitet, bl.a. forskning i tropesygdomme og fattigdomsrelaterede pandemier, omkostningseffektive kommunikationsredskaber og hensigtsmæssige, miljøvenlige og effektive teknologier.

2. Globaliseringen i den bæredygtige udviklings tjeneste

Rådet agter at udarbejde topmødekonklusioner, der afspejler EU's forpligtelser med hensyn til de spørgsmål, der er behandlet nedenfor, samtidig med at de så vidt muligt forpligter alle deltagere til at:

2.1. Bekræfte betydningen af, at det arbejde, der blev påbegyndt i henhold til Doha-udviklingsdagsordenen, afsluttes til tiden og med et positivt resultat. Vi bør lægge vægt på tilsagnet om at opnå bæredygtige resultater på alle fronter, bekræfte vort løfte om afbalancerede resultater, der omfatter væsentlig større muligheder for markedsadgang, også for udviklingslande, baseret på afbalancerede regler, samt m& aring;rettet bæredygtigt finansieret teknisk bistand og kapacitetsopbygningsprogrammer.

2.2. Støtte aktioner uden for Doha-udviklingsdagsordenen på alle niveauer, hvilket yderligere kan medvirke til den åbne verdensøkonomis bæredygtige udvikling og til gensidig støtte mellem handel, miljø og udvikling.

2.3. Forøge midlerne til integreret teknisk bistand og kapacitetsopbygning i udviklingslandene væsentligt for at hjælpe dem til at tage udfordringen op med hensyn til bæredygtig udvikling, navnlig inden for handel, miljø, sundhed, og til at imødegå problemer på udbudssiden.

2.4. Gå længere end EU's "Alt undtagen våben-initiativ" (EBA) ved at give told- og kvotefri adgang for al eksport fra de mindst udviklede lande, undtagen af våben.

2.5. Tilskynde yderligere til miljøvenlige produkter og navnlig dem, der kommer fra udviklingslandene, på internationalt, regionalt og nationalt plan, bl.a. gennem præferenceordninger såsom GSP. Initiativerne skal især komme bæredygtigt fremstillede produkter til gode, navnlig fair trade-produkter og økologiske produkter.

2.6. Tilskynde til reformer af subsidier, der har betydelige negative miljøvirkninger og er uforenelige med bæredygtig udvikling.

2.7. Erkende den potentielle betydning af ekspertisen i den private sektor og af direkte udenlandske investeringer til bæredygtig udvikling samt støtte udviklingslandenes bestræbelser på at skabe et indenlandsk miljø, der vil kunne tiltrække udenlandsk kapital, samtidig med at man fremmer en passende lovgivningskapacitet i disse lande. Vedtage og implementere udkastet til OECD's henstilling om fælles strategier for miljø og offentligt stø eksportkreditter for at sikre, at offentligt støttede eksportkreditter til kapitalgoder og tjenesteydelser bidrager til bæredygtig udvikling, og gøre status over fremskridtene i 2003 med henblik på at styrke dette instrument.

2.8. Den verdensomspændende vedtagelse og faktiske implementering af bedste praksis i den private sektor med hensyn til bæredygtig og ansvarlig selskabsgovernanceopbygning på baggrund af OECD's overordnede principper for multinationale selskaber og FN's global compact-initiativ.

2.9. Fremme tættere og mere praktisk samarbejde mellem alle relevante internationale organisationer for at sikre, at yderligere globalisering bliver bæredygtig; der bør endvidere - især under hensyn til den voksende interface mellem handel, miljø og udvikling - opfordres kraftigt til et tættere og mere praktisk samarbejde mellem international miljømæssig og social governance og international økonomisk governance.

2.10. Yderligere udvikle og fremme bæredygtighedsvurdering af større politiske initiativer, herunder handelspolitik på regionalt og nationalt plan, som et middel til bedre at etablere forbindelsen mellem handel, miljø og udvikling og fastlægge passende samordnings- og tilskyndelsesforanstaltninger. Industrilande og internationale organisationer med erfaring på dette område skal med henblik herpå stille teknisk bistand og kapacitetsopbygning til rådighed for udviklingslandene.

2.11. Fremme dybere integration og sammenhæng mellem lovgivningerne, bl.a. gennem regionale handels- og samarbejdsaftaler, og styrke bæredygtighedsdimensionen i bilaterale og regionale aftaler, bl.a. ved at indføre en forpligtelse til at sikre bæredygtig udvikling i disse aftaler og ved at etablere en dialog, der gør det muligt at udveksle bedste praksis.

2.12. Støtte bestræbelser på at slå bro over den digitale kløft, herunder arbejdet i FN's IKT-task force, og sørge for et positivt resultat af verdenstopmødet om informationssamfundet.

2.13. Mindske mulighederne for misbrug af det internationale finansielle system, især ved at bekæmpe kriminalitet, herunder terrorisme og hertil knyttede finansielle mekanismer, forhindre og modarbejde hvidvaskning af penge og økonomisk kriminalitet under ledelse af Den Finansielle Aktionsgruppe, styrke politikker for overvågning, regulering og udveksling af oplysninger, især vedrørende skattely, og bekæmpe skadelig beskatningspraksis.

2.14. Opfordre europæiske virksomheder til at påtage sig et socialt og miljømæssigt ansvar ved at kræve overholdelse af OECD's retningslinjer for udenlandske investorer og ved at udvikle initiativer til opfølgning af Kommissionens kommende meddelelse om en europæisk ramme for virksomhedernes sociale ansvar.

3. Bæredygtige forbrugs- og produktionsmønstre

3.1. Forvalte naturressourcerne på en bæredygtig måde, bl.a. ved at koble økonomisk vækst fra ikke-bæredygtig brug af naturressourcerne og ødelæggelse af miljøet, gennemføre en integreret produktpolitik, der skal reducere negative miljøvirkninger gennem hele et produkts livscyklus, og tage hensyn til økosystemernes bæreevne gennem en økosystemtilgang.

4. Vende miljøødelæggende udvikling og bevare og forvalte naturressourcerne på en bæredygtig måde

4.1. Støtte programmer på lokalt, nationalt, regionalt og internationalt plan for at vende den nuværende tendens til tab af naturressourcer på globalt og nationalt plan senest i 2015 med særlig vægt på politikker vedrørende ferskvand, energi, verdenshave, jord og undergrund, skove samt biodiversitet, idet der i dette særlige tilfælde tages hensyn til skæringsfristen 2010, der blev vedtaget på den 6. konference mellem parterne i biodiversitetskonventionen, og gennemføre de aktioner, der er fastlagt i det 6. miljøhandlingsprogram.

4.2. Fremme ratificering, hurtig ikrafttræden og effektiv gennemførelse af internationale aftaler og konventioner vedrørende bæredygtig udvikling, herunder Kyoto-protokollen i 2002.

4.3. Støtte en markant forøgelse i ressourcerne til løsning af globale miljøproblemer, herunder støtte, at Den Globale Miljøfacilitet (GEF) suppleres for tredje gang med betydelige midler, og fremhæve betydningen af en retfærdig og rimelig byrdefordeling i betragtning af det udvidede GEF-mandat vedrørende ødelæggelse af jordbunden, ørkendannelse og rydning af skov samt persistente giftige kemikalier, herunder persistente organiske miljøgifte (POP), som indsatsområder for faciliteten.

4.4. Fremme investeringer i prismæssigt overkommelige, bæredygtige og miljøvenlige transportformer. Fremme innovation og vedvarende forbedring af kapaciteten, især i udviklingslandene, udvikle, anvende og tilpasse økonomisk bæredygtige og socialt acceptable teknologiske løsninger på miljøforandringer og i samme forbindelse fremme overførsel af miljøvenlig teknologi og innovation.

4.5. Implementere EU's strategi for integreret kystzoneplanlægning og fremme integrerede tilgange til spørgsmål vedrørende verdenshave i EU's eksterne forbindelser. Udvikle en EU-strategi for fjernfiskeri for at bidrage til et bæredygtigt fiskeri uden for Fællesskabets farvande gennem globalt og bilateralt partnerskab på nationalt og/eller regionalt plan samt revidere EF's bilaterale fiskeriaftaler og fælles fiskeripolitik.

Forbedre den integrerede forvaltning af verdenshavene på alle niveauer ved navnlig at implementere det globale handlingsprogram for beskyttelse af havmiljøet mod landbaserede aktiviteter, oprette beskyttede hav- og kystområder og støtte en bæredygtig forvaltning af fiskebestande, styrke regionale fiskerierorganisationer og bekæmpe ulovligt, ikke-rapporteret og ikke-reguleret (IUU) fiskeri med fuld gennemførelse af FAO IPAOS senest i 2010 for således at vende nedgangen i de globale fiskebestande.

4.6. Integrere katastrofeforebyggelse i EU's udviklings- og miljøpolitikker og fremme katastrofeforebyggelse internationalt.

4.7. Træffe forebyggende foranstaltninger til at beskytte menneskers sundhed og miljøet og gøre brug af forsigtighedsprincippet i beslutningsprocessen.

4.8. Udvide anvendelsen af EU's initiativ vedrørende global miljø- og sikkerhedsovervågning (GMES) til at omfatte udviklingslandene.

4.9. Støtte udvikling af en strategisk tilgang til international forvaltning af kemikalier.

4.10. Styrke det internationale samarbejde med henblik på at støtte en bæredygtig forvaltning af skovene, bekæmpe ulovlig skovhugst og hermed forbundet ulovlig handel med træ, hindre overtrædelser af lovgivning vedrørende skove og bekæmpe kriminalitet på dette område.

5. Bedre sammenhæng i EU's politikker

5.1. Styrke de interne samarbejds- og samordningsprocedurer inden for Rådet og Kommissionen, bl.a. ved at indføre bæredygtighedsvurdering af alle de vigtigste politikforslag og analysere deres økonomiske, sociale og miljømæssige konsekvenser, herunder for udviklingslandene. Endvidere yderligere tilstræbe integrering af den bæredygtige dimension i de bilaterale og multilaterale samarbejdsaftaler, EU indgår.

5.2. Videreføre processen med tilpasning af centrale, EU-interne politikker til målsætningerne om en bæredygtig udvikling såvel indadtil som udadtil og udvikle og anvende indikatorer til måling af fremskridtet i overensstemmelse med den ministererklæring, der blev vedtaget den 14. november 2001 på den fjerde WTO-Ministerkonference i Doha.

5.3. Styrke forebyggelsen og kontrollen af samt de retlige og politimæssige indgreb mod EU-baserede virksomheders og borgeres ulovlige eksport af våben. Som en øjeblikkelig foranstaltning vil medlemsstaterne og Det Europæiske Fællesskab undertegne, ratificere og gennemføre FN-protokollen imod ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben.

5.4. Sikre, at indvandrerpolitikkerne i EU er baseret på en helhedsorienteret og velafvejede strategi, der forsøger at være til gavn for både modtagerlandene og oprindelseslandene, gennem dialog og samarbejde med de pågældende lande.

6. Bedre governance på alle niveauer

EU understreger behovet for at:

6.1. Styrke globale governancestrukturer og -institutioner på det økonomiske, sociale og miljømæssige område uden at glemme, at der er tale om en evolutionær proces, fremme en integreret og koordineret gennemførelse af millenniumerklæringen samt konferencen om udviklingsfinansiering og resultaterne af verdenstopmødet om bæredygtig udvikling, lokalisere mangler, undgå overlappende funktioner og fortsætte bestræbelserne for at opnå større sammenhæng.

6.2. Støtte udviklingen af demokratiske stater, der respekterer menneskerettighederne, som er i stand til at håndhæve lovlige krav, fremme god regeringsførelse og sikre adgang og ejendomsret til jord for de fattige og give adgang til information og værne om pressefriheden, og som er effektive med hensyn til ydelse af sociale tjenester og bæredygtig forvaltning af naturressourcer og lydhøre over for civilsamfundets bidrag til beslutningsprocesserne, herunder støtte til opbygningen af institutionel kapacitet på centralt og lokalt plan.

6.3. Tilskynde til, at der gøres fremskridt med hensyn til adgang til information med henblik på beslutningstagning, deltagelse i og adgang til domstolene i overensstemmelse med det 10. Rio-princip, herunder gennem udarbejdelse af globale retningslinjer. Midler til at gennemføre dette mål i den private sektor bør også fremmes, bl.a. ved at sammenkæde initiativet vedrørende global reporting, OECD's overordnede principper for multinationale selskaber, global compact-initiativet og ILO's trepartserklæring om principperne for multinationale virksomheder og socialpolitik.

6.4. Styrke samarbejdet og indsatsen i bekæmpelsen af korruption ved at gennemføre OECD-konventionen og arbejde for, at FN-konventionen mod korruption bliver færdiggjort rettidigt.

6.5. Anerkende betydningen af det indbyrdes forhold mellem beskyttelse og fremme af menneskerettighederne og miljøbeskyttelse med henblik på bæredygtig udvikling og opfordre til yderligere drøftelse af disse spørgsmål i de relevante fora, herunder gennem fortsat samarbejde mellem UNEP og UNHCR.

På internationalt plan er EU fast besluttet på at:

6.6. Arbejde for, at der kommer konkrete resultater om governance med henblik på bæredygtig udvikling på Johannesburg-mødet, og for at opnå et tilsagn om inden for de overordnede rammer for gennemførelse af millenniumerklæringen at drøfte, hvordan de relevante institutioner skal udvikle sig efter Johannesburg-mødet.

6.7. Lade internationale organer integrere målene om langfristet bæredygtig udvikling i politikker, landespecifikke rammer og operationelle retningslinjer, herunder ved at indarbejde alle aspekter af bæredygtig udvikling på det højeste niveau i multilaterale fora, forbedre sammenhæng og koordinering mellem og inden for FN-systemet, de internationale finansielle institutioner og WTO samt øge sammenhængen i implementeringen af Agenda 21, Doha-, Monterrey- og Johannesburg-resultaterne med henblik på at nå de internationalt fastlagte udviklingsmål, herunder dem, der er indeholdt i millenniumerklæringen.

6.8. Udvide og styrke deltagelsen af udviklingslandene og lande med overgangsøkonomier i den internationale beslutningstagning og fastsættelse af normer, herunder Verdensbankens, IMF's og WTO's arbejde. Støtte de makroøkonomiske politikker og strukturreformer, som Verdensbanken og IMF støtter, så miljømæssige og sociale hensyn og respekt for menneskerettighederne integreres fuldt ud.

6.9. Styrke den sociale dimension af politikker for global bæredygtig udvikling på alle niveauer, bl.a. gennem øget samarbejde mellem FN's organer, fonde og programmer, Bretton Woods-institutionerne og WTO, idet gennemførelsen af Københavns-dagsordenen og ILO-konventionerne om grundlæggende arbejdsmarkedsstandarder forbedres, og social- og arbejdsmarkedspolitiske reformer støttes, og hilse ILO's arbejde vedrørende den sociale dimension af globalisering, bl.a. "anstændigt arbejde", velkommen.

6.10. Tage konkrete skridt på verdenstopmødet om bæredygtig udvikling med henblik på at sikre fuld implementering af resultaterne af UNEP/GC/GMEF om styrkelse af IEG og styrke samspillet mellem IEG og governance med henblik på bæredygtig udvikling. EU's medlemsstater bekræfter, at de er rede til at lade fremtidig frivillig finansiering af UNEP bygge på den frivillige vejledende bidragsskala, som der blev opnået enighed om i Cartagena.

6.11. Fremme gennemførelsen af kønsspecifik budgetanalyse i det multilaterale system

På regionalt plan understreger EU behovet for at:

6.12. Fortsætte implementeringen af målene for bæredygtig udvikling ved at integrere dem i regionale og subregionale institutioner, herunder gennem udvikling af bæredygtige udviklingsstrategier, peer review og overvågning samt samarbejde mellem regioner.

På nationalt og lokalt plan understreger EU behovet for at:

6.13. Sikre, at alle lande i 2005 er begyndt at gennemføre en national strategi for bæredygtig udvikling, som f.eks., hvor det er relevant, omfatter strategier for fattigdomsreduktion, sikre, at der er politisk sammenhæng og integration mellem nationale og lokale strategier for bæredygtig udvikling, og fremme en bedre integration af miljøet og andre spørgsmål om bæredygtighed i strategierne for fattigdomsreduktion.

6.14. Give civilsamfundet, de lokale myndigheder og den private sektor en større rolle, herunder via vedvarende støtte til initiativer som lokale Agenda 21, bofællesskaber og virksomhedsgrupperinger med henblik på en bæredygtig udvikling, herunder også gennem venskabsordninger mellem lokale myndigheder i EU og i tredjelande.

7. Finansiering af en bæredygtig udvikling

7.1. Fokuserer EU's udviklingsbistand på fattigdomsreduktion og derved bidrage til bæredygtig udvikling. EU og dets medlemsstater har allerede på Det Europæiske Råds møde den 15.-16. marts i Barcelona forpligtet sig til i væsentligt omfang at forhøje deres udviklingsbistand, der allerede udgør mere end 50% af den samlede ODA på verdensplan. For at nå målene for bæredygtig udvikling bør enhver eksisterende finansieringskilde udnyttes, og innovative kilder kan undersøges. Privat finansiering vil blive af afgørende betydning ligesom brugen af lokal finansiering.

7.2. Gennemføre DAC's henstilling om afbinding af bistand til de mindst udviklede lande og fortsætte drøftelserne med henblik på yderligere afbinding. EU vil også overveje yderligere skridt til afbinding af Fællesskabets bistand, samtidig med at den eksisterende prispræference inden for EU-AVS-rammerne opretholdes.

7.3. Fortsætte bestræbelserne på at genoprette gælds bæredygtigheden inden for rammerne af det udvidede HIPC-initiativ, så udviklingslandene, og især de fattigste af disse lande, kan fortsætte vækst og udvikling, uden at være hindret af en uholdbar gældsudvikling.

B. EU'S HOVEDPRIORITETER FOR HANDLING PÅ VERDENSTOPMØDET OM BÆREDYGTIG UDVIKLING

Efter de tilsagn, der er givet i del A af disse konklusioner, har EU kortlagt følgende hovedprioriteter for handling på verdenstopmødet om bæredygtig udvikling. EU vil desuden fortsætte med at arbejde på at finde andre mulige områder og er stadig åben for at drøfte forslag, der kan komme fra partnere, eller som måtte opstå som led i den internationale debat frem til mødet i Johannesburg.

På de områder, som hidtil er blevet fastlagt, har EU besluttet at iværksætte konkrete initiativer, der bør baseres på den politiske erklæring og den handlingsplan, som skal vedtages på verdenstopmødet om bæredygtig udvikling. EU vil også opfordre andre partnere til at deltage, vil søge at koordinere sine initiativer med dem og vil tilskynde til oprettelse af specifikke partnerskaber, hvor det er muligt. Initiativerne bør udvikles gennem åben dialog med udviklingslandene og andre mulige partnere.

1. Sundhed

EU bekræfter på ny, at det er fast besluttet på at bidrage til at sikre, at

senest i 2015 er dødeligheden for spædbørn og børn under fem år i udviklingslandene reduceret med to tredjedele; barseldødeligheden er reduceret med tre fjerdedele; universel adgang til reproduktiv sundhedspleje og sundhedstjenesteydelser gives til alle personer i nærmere fastsatte aldersgrupper i overensstemmelse med forpligtelserne og resultaterne af den internationale konference om befolkning og udvikling (ICPD) og andre af den senere tids FN-konferencer og -topmøder; spredningen af HIV/AIDS og forekomsten af malaria og andre betydelige sygdomme er standset og begynder at falde.

Med vedtagelsen af en enkelt strategisk ramme for sundhed og udryddelse af fattigdom i udviklingslandene vil EU over de næste fem år øge omfanget af sin udviklingsbistand med forbedrede sundhedsresultater som målsætning. EU vil opfordre modtagerlandene og det internationale samfund til at tilslutte sig disse bestræbelser, så det bliver muligt at finansiere millenniumudviklingsmålene. I forbindelse med støtten til sundhedsprogrammer vil der blive lagt særlig vægt på overførbare sygdomme, barselssundhed og seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder. WTO-medlemmerne bør

inden for rammerne af Doha-erklæringen finde en løsning på de forskellige holdninger til obligatoriske licenser og arbejde for at gøre lægemidler tilgængelige for den tredje verden til de lavest mulige priser. EU opfordrer det internationale samfund til at indgå i partnerskaber vedrørende forskning i nye generationer af lægemidler. EU vil fortsat aktivt deltage i den globale fond til bekæmpelse af HIV/AIDS, malaria og tuberkulose.

2. Vand

EU bekræfter på ny, at det er fast besluttet på at bidrage til at sikre, at

senest i 2015 er andelen af mennesker, der ikke har adgang til eller ikke har råd til rent drikkevand, halveret;

senest i 2015 er andelen af mennesker, der ikke har adgang til tilstrækkelig sanitet, halveret.

På verdenstopmødet om bæredygtig udvikling vil EU udvikle og lancere et initiativ vedrørende et strategisk partnerskab med deltagelse af regeringer og andre partnere om vand og sanitet, med fokus på fattigdomsreduktion og sundhed, samt integreret forvaltning af vandressourcerne som et bidrag til bæredygtig udvikling og konfliktforebyggelse. Initiativet vil trække på EU's erfaringer med forvaltning af afvandingsområder og understreger nødvendigheden af, at menneskers vandbehov bringes i balance med miljøets vandbehov. Initiativet skal fremme bedre governance-ordninger og stærkere partnerskaber mellem den offentlige og den private sektor og lokale interessenter. Initiativets hovedelementer er kapacitetsopbygning og bevidstgørelse, ydelse af ekspertise og udveksling af viden, udvikling af regionalt og subregionalt samarbejde samt koordinering med henblik på effektivisering af vandudviklingsprojekter.

3. Energi

EU bekræfter på ny, at det er fast besluttet på at

medvirke til, at millenniumudviklingsmålet om halvering af antallet af mennesker i ekstrem fattigdom og andre millenniumudviklingsmål nås senest i 2015 via en tilstrækkelig, økonomisk overkommelig og bæredygtig energiforsyning.

EU vil udvikle et energiinitiativ og lancere det på verdenstopmødet om bæredygtig udvikling med særlig fokus på fattigdomsudryddelse ved hjælp af forbedret adgang til passende bæredygtig energiforsyning i landdistrikter, i områder ved og i byer gennem det samlede udbud af tekniske og institutionelle muligheder, herunder elektrificering af landdistrikterne, decentraliserede energisystemer, øget anvendelse af vedvarende energi (som f.eks. vandkraft, tidevandsenergi, bølgeenergi, vindenergi, biomasse, solenergi og geotermisk energi) samt forbedret energieffektivitet (herunder renere og mere effektiv teknologi for fossile brændsler, teknologi for mere effektive apparater og mere effektiv udnyttelse af traditionel biomasse).

Kernen i initiativet er gennem udvikling af partnerskaber at yde udviklingslandene støtte til institutionel kapacitetsopbygning og teknisk bistand til at fastlægge passende energipolitikker. Udviklingsbanker, investorer og den private sektor vil blive opfordret til at deltage i finansieringen.

4. Handelsrelaterede initiativer

EU er fast besluttet på, at Doha-udviklingsdagsordenen skal gennemføres med et positivt resultat og inden for den fastsatte tidsfrist, og har tiltro til, at verdenstopmødet - uden at Doha-kompromiset smuldrer og med forbehold for de endelige resultater - kan videreføre de dynamiske bestræbelser, der blev igangsat i Doha.

Derudover bør verdenstopmødet være en anledning til:

på ny at bekræfte tilsagnet fra alle parter om at forøge den handelsrelaterede tekniske bistand og sikre et bedre samarbejde mellem WTO og andre vigtige bistandsydere såsom UNEP, UNCTAD og andre mellemstatslige organisationer, der deltager i den integrerede ramme for LDC-landene, samt mellem bilaterale donorer

at tilskynde alle, der giver præferenceadgang, til at fremme bæredygtig udvikling, herunder gennem brug af anerkendte benchmarks for bæredygtighed i forbindelse med incitamentet til bæredygtighed, samt at tilskynde LDC-landene til at følge EU's "Alt undtagen våben"-initiativ

på baggrund af den stadig større bevidsthed om sammenhængen mellem handel og globaliseringens sociale dimension at fremme et konstruktivt og bæredygtigt forhold mellem handel og social udvikling, navnlig gennem støtte til ILO's verdenskommission samt ved at yde øget teknisk bistand i ILO-regi, der kan hjælpe udviklingslandene med at fremme en effektiv implementering af grundlæggende arbejdsmarkedsstandarder

at støtte alle foranstaltninger med henblik på at forenkle nationale handelsprocedurer og gøre dem mere gennemsigtige til støtte for eksportører i udviklingslande og navnlig økologiske produkter, fair trade-produkter og andre former for bæredygtige produkter. I den forbindelse støtte det begreb om centre for bæredygtig handel og innovation, der er under udvikling

at tilskynde alle OECD-lande til at tilslutte sig og gennemføre udkastet til anbefaling vedrørende fælles tilgange til miljø og offentligt støttede eksportkreditter; en vedtagelse heraf vil være et første skridt mod "grønne" eksportkreditter. I 2003 skal der gøres status over fremskridtene med henblik på en styrkelse af dette instrument

at støtte interessen for at vurdere de nationale politikkers konsekvenser med hensyn til bæredygtighed, herunder handelspolitikker og internationale aftaler.

5. Globale offentlige goder

EU vil foreslå, at der på globalt plan etableres en åben, gennemsigtig proces, hvori alle kan deltage, og at der i den forbindelse oprettes en repræsentativ taskforce, der skal behandle spørgsmål vedrørende definition og identifikation samt effektiv og passende forsyning af globale offentlige goder.

6. Bæredygtige produktions- og forbrugsmønstre

EU vil fremme et tiårigt arbejdsprogram for bæredygtig udvikling og bæredygtigt forbrug med det formål at vende tendenser til tab af naturressourcer samt fremme afkobling af miljøbelastningen fra den økonomiske vækst.

7. Udviklingslandenes eksport

EU er enige om, at det er nødvendigt at lette udviklingslandenes eksport, når der viser sig utilsigtede hindringer for markedsadgangen til EU i form af administrative og bureaukratiske procedurer og problemer.

EU er enige om snarest at undersøge, hvorledes dette kan gøres.

Afrika

I forbindelse med alle de ovennævnte aktioner og med henblik på at øge de afrikanske landes muligheder for at gennemføre Johannesburg-handlingsplanen vil EU i særlig grad være opmærksomt på og yde kraftig støtte til de bestræbelser, som de afrikanske lande selv gør for at opnå bæredygtig udvikling.

I den forbindelse støtter EU kraftigt det nye partnerskab for Afrikas udvikling og andre regionale initiativer i nationalt regi, der skal vende tendensen til marginalisering af det afrikanske kontinent og fremme bæredygtig udvikling.

EU erkender, at der, hvis millenniumudviklingsmålene skal kunne opfyldes, er behov for en væsentlig øget indsats og god governance fra såvel de enkelte landes som fra det samlede internationale samfunds side. Ovennævnte initiativer skal finansieres inden for rammerne af EF's og medlemsstaternes eksisterende instrumenter og ordninger for tilvejebringelse af kapital. Fællesskabet og medlemsstaterne skal om nødvendigt harmonisere deres procedurer med andre donorer s og modtagerlandenes procedurer. For så vidt angår de relevante EF-instrumenter skal ansøgninger om midler følge linjen i de prioriteter, der fremgår af landestrategipapirerne, de regionale strategipapirer og de horisontale instrumenter.

EU minder på ny om behovet for, at alle internationale partnere når FN's ODA-mål om 0,7% af BNI, og erindrer i den forbindelse om de tilsagn, som EU gav i Rådets konklusioner vedrørende FN's konference om finansiering af udvikling i Monterrey, som udenrigsministrene tilsluttede sig den 14. marts, og som Det Europæiske Råd i Barcelona bekræftede; disse indebærer, at ODA-finansieringen generelt øges, hvilket vil bane vejen for de beslutning er, der skal træffes i Johannesburg, om kanalisering af en styrket udviklingsbistand for at fremme fattigdomsbekæmpelse, bæredygtig udvikling og udviklingsøkonomiernes integration i det globale system. Mens ODA vil kunne spille en central rolle som katalysator, bør andre private eller offentlige finansieringskilder indarbejdes i EU's initiativer, så ændringerne kan ske hurtigere, og udviklingslandenes udbytte heraf kan maksimeres.

DEMOKRATI OG GOD REGERINGSFØRELSE - Rådets konklusioner

Rådet havde en udveksling af synspunkter om, hvordan man bedst fremmer demokrati og god regeringsførelse i udviklingslandene, hvorefter det vedtog følgende konklusioner:

"Kapacitetsopbygning i bred forstand er et nøgleområde af udviklingssamarbejdet. Det drejer sig om at støtte institutioner og ikke-statslige aktører og om at fremme institutionelle og lovgivningsmæssige reformer. Denne tilgang er

afgørende for et konstruktivt bidrag til fremme af god regeringsførelse, dialog mellem den private og den offentlige sektor og sunde demokratiske strukturer i udviklingslandene.

Rådet hilser velkommen, at Kommissionen har foreslået at uddybe sit arbejde med regeringsførelse som et af de prioriterede områder af Fællesskabets politik for udviklingssamarbejde. Det glæder sig især over, at Kommissionen agter at nedsætte en arbejdsgruppe sammen med medlemsstaterne for at få fastlagt en konsekvent og fælles EU-strategi med hensyn til disse spørgsmål. En sådan strategi vil kunne bidrage til, at man sammen med partnerlandene og i associering med ikke-statslige aktører kan fastlægge rammerne for en politik, som bygger på sammenhængen mellem demokrati, god regeringsførelse og udvikling."

GENNEMFØRELSE AF FÆLLESSKABETS POLITIK FOR UDVIKLINGSSAMARBEJDE

For så vidt angår gennemførelsen af Fællesskabets politik for udviklingssamarbejde noterede Rådet sig en oplysning fra Poul Nielson om, at det er lykkedes at fremskynde de finansielle strømme i Fællesskabets bistand og at forbedre dens fokusering på fattigdom.

Kommissæren orienterede også Rådet om forløbet af reformen af Kommissionen, og Rådet noterede sig i denne forbindelse det handlingsprogram, som Kommissionen for nylig har fremlagt to år efter lanceringen af reformprocessen.

INFORMATIONS- OG KOMMUNIKATIONSTEKNOLOGIER I UDVIKLINGSSAMARBEJDET - Rådets konklusioner

"1. Indledning

Rådet

1.1. erkender, at IKT indebærer både udfordringer og løfter om politisk, social, økonomisk og miljømæssig udvikling, og det er intet sted mere sandt end i verdens fattigste lande. IKT kan yde et væsentligt bidrag til at bekæmpe fattigdom og nå udviklingsmålene for det nye årtusind. Vort mål bør være at stille IKT til rådighed for så mange mennesker som muligt til overkommelige priser, således at de fattige kan drage nytte af dem

1.2. er enig i konklusionen fra G8's taskforce vedrørende digitale fremtidsmuligheder (DOT) om, at "hvis IKT anvendes fornuftigt, indebærer de fantastiske muligheder for at mindske sociale og økonomiske uligheder og for at støtte bæredygtig lokal velstandsopbygning til støtte for de mere langsigtede udviklingsmål". Hvis IKT på den anden side anvendes forkert eller slet ikke udnyttes, "kan teknologien føre til yderligere marginalisering af de fattige og udstødte befolkningsgrupper, hvorved der vil blive føjet en digital kløft til den eksisterende sociale og økonomiske kløft"

1.3. erkender, at det, som det er tilfældet med andre udfordringer på udviklingsområdet, er udviklingslandene selv og de øvrige berørte parter, herunder lokalsamfundene, der skal træffe beslutningen om, hvorvidt de ønsker at gøre brug af disse nye muligheder. Det er en absolut forudsætning, at de selv tager ansvar for processen. Det internationale samfund kan på sin side spille en rolle som katalysator ved at anvise de potentielle fordele ved en ny politik på området samt bistå interesserede lande med at udarbejde og gennemføre en relevant politik, der passer til deres situation og prioriteter

1.4. erkender de bestræbelser, som det internationale samfund har indledt med hensyn til IKT- og udviklingsdagsordenen - navnlig G8's DOT-force, FN's IKT-taskforce, den internationale konference om digital forvaltning og det kommende verdensstopmøde om informationssamfundet; de viser, at donorer, multilaterale organisationer, den private sektor og ngo'er er villige til at lægge vægt på IKT- og udviklingsdagsordenen

1.5. udtrykker tilfredshed med Kommissionens meddelelse om 'informations- og kommunikationsteknologier (IKT) i udviklingssamarbejdet, informations- og kommunikationsteknologiernes rolle i EU's udviklingspolitik' og beslutningerne fra Europa-Parlamentet og Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU om IKT og udviklingslandene.

2. Rådet anbefaler derfor følgende principper og prioriterede aktioner:

2.1. hovedformålet med EU's støtte til IKT i udviklingssamarbejdet er at bekæmpe fattigdommen og bidrage til, at udviklingsmålene for det nye årtusind kan nås

2.2. Kommissionen bør spille en aktiv rolle inden for IKT og udviklingssamarbejde i overensstemmelse med den fælles erklæring fra Rådet og Kommissionen om Det Europæiske Fællesskabs udviklingspolitik, der blev vedtaget den 10. november 2000, især inden for de prioriterede områder og horisontale temaer. IKT skal betragtes som en integrerende del af en overordnet udviklingsstrategi og den politiske dialog med modtagerlande og -regioner. Der bør indføres en mere systematisk fremgangsmåde for brug af IKT i Fællesskabets udviklingsprojekter og -programmer

2.3. Fællesskabet skal især støtte IKT inden for det prioriterede område, der vedrører institutionel kapacitetsopbygning, og skal koordinere denne støtte med andre internationale aktører. Levedygtige IKT-strategier indebærer brede og indbyrdes forbundne politikker på mange områder, såsom telekommunikation, e-handel, sundhed, uddannelse, regeringsanliggender og finansielle tjenesteydelser; regelsæt, der fremmer et åbent og konkurrencepræget miljø og samtidig sikrer adgang til IKT for de fattigste befolkningslag til en pris, de kan betale, og oprettelse eller styrkelse af uafhængige regeludstedende myndigheder; forbedring af de menneskelige ressourcer for så vidt angår IKT-færdigheder. IKT kan også bidrage til at forbedre statens tjenester og øge effektiviteten og åbenheden i nationale og lokale myndigheder, når de anvendes i forbindelse af omdefineringen af statens rolle (digital forvaltning). Udviklingslandes deltagelse i internationale diskussioner og beslutninger om regulerings spørgsmål bør fremmes og støttes

2.4. Fællesskabet bør yde støtte og bistand til regionale integrationsorganisationer, der ønsker at udarbejde fælles regler om telekommunikation og e-handel på grundlag af arbejdet i internationale organer. E-handel er ved at blive en forudsætning for integrationen i verdensøkonomien, og ensartede regionale regler kan være med til at skabe lige vilkår

2.5. Fællesskabet bør indarbejde en passende brug af IKT i sin støtte til sundheds- og uddannelsessektorerne. Hvis IKT integreres i sundheds- og uddannelsessystemerne på den rigtige måde, kan de blive en omkostningseffektiv måde, hvorpå udviklingsmålene for det nye årtusind kan nås

2.6. Fællesskabet glæder sig over fordelene ved open source software og fremmer brugen og udviklingen af lokalt indhold for at opnå omkostningseffektive løsninger for lavindkomstlande, lokalt indhold og kulturel mangfoldighed

2.7. kønsaspektet skal med i Fællesskabets IKT-politikker og -programmer for at sikre, at især kvinder nyder godt af nye muligheder i forbindelse med IKT; det er afgørende, at unge piger får den fulde fordel af brugen af IKT.

3. Med hensyn til processen understreger Rådet,

3.1. at IKT-politikkers og -aktioners status skal overvejes i forbindelse med de nationale og regionale strategidokumenter

3.2. at specifikke IKT-aktiviteter, der beslutes i forbindelse med de nationale og regionale strategidokumenter, skal støttes som led i deltagelsesprocesser, der involverer en lang række forskellige aktører, således at civilsamfundets deltagelse og lokalt ejerskab sikres

3.3. at Kommissionen og medlemsstaterne bør samarbejde proaktivt om deres praktiske støtte til IKT i forbindelse med de nationale og regionale strategidokumenter og i relevant omfang arbejde i partnerskab med andre donorer og organisationer, erhvervslivet (fremme af partnerskab mellem den private og den offentlige sektor), ngo'er på udviklingsområdet og civilsamfundet

3.4. at Kommissionen bør udnytte sine tematiske budgetposter mere aktivt, f.eks. posterne vedrørende ngo-medfinansiering og demokrati og menneskerettigheder, for at sikre, at civilsamfundets aktører i højere grad anvender IKT-værktøjer i udviklingslandene inden for deres kompetenceområder

3.5. at det er rede til at indlede en dialog med AVS-staterne i henhold til Cotonou-partnerskabsaftalen på deres initiativ og med Afrika som led i det nye partnerskab for Afrikas udvikling (NEPAD); det udtrykker desuden tilfredshed med den interregionale dialog om IKT-politikker og -programmer mellem EU og Asien, Middelhavsområdet og Latinamerika

3.6. at Kommissionen bør samarbejde med medlemsstaterne og deres eksperter og udveksle erfaringer med henblik på at koordinere det videre arbejde med gældende bilaterale og multilaterale programmer. IKT og udviklingssamarbejde er et forholdsvis nyt samarbejdsområde, og der skal skaffes mere viden om, hvad der faktisk fungerer og hvorfor. Med henblik herpå anmodes Kommissionen om at give en evaluering af situationen på dette område i sin årsberetning om bistanden til tredjelande.

4. Vedrørende internationale initiativer noterer Rådet sig,

4.1. at der er taget flere internationale initiativer til at tackle den internationale digitale kløft, og er godt tilfreds med, at denne indsats gøres for at give de fattige del i de muligheder, som de nye teknologier tilbyder, og det opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at samarbejde i disse forskellige fora i overensstemmelse med ånden i nærværende konklusioner

4.2. at FN's Generalforsamling har besluttet at indkalde til verdenstopmøde om informationssamfundet i 2003 i Genève og i 2005 i Tunis, og opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at samarbejde for at sikre, at der tages fuldt hensyn til dimensionen vedrørende udvikling og fattigdomsudryddelse, især de fattigste landes interesser. Med henblik herpå kunne de i fællesskab udarbejde konkrete forslag. Rådet noterer sig også, at det er vigtigt at sikre fuld åbenhed og

bred deltagelse, og at den private og den ikke-statslige sektor i den forbindelse skal inddrages fuldt ud i topmødet og forberedelsen heraf."

SUNDHED OG FATTIGDOM - Resolution vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer

"A. Indledning

1. Rådets og Kommissionens fælles erklæring af 10. november 2000 fastslår, at hovedmålet med Fællesskabets udviklingspolitik er at mindske fattigdommen for i sidste ende helt at komme den til livs. Erklæringen erkender, at fattigdom har mange aspekter, og den pointerer, at fremme af en retfærdig adgang til sociale ydelser, dvs. sundheds- og uddannelsesydelser, er en væsentlig dimension i fattigdomsbekæmpelsen. Desuden erkender erklæring en værdien af en alsidig og sammenhængende indsats for at bekæmpe overførbare sygdomme og dermed mindske fattigdommen.
2. Rådet erindrer om konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Nice, Kommissionens meddelelse af februar 2001 om handlingsprogrammet mod overførbare sygdomme, konklusionerne fra samlingen i Rådet (almindelige anliggender) den 14. maj 2001 og Rådets konklusioner af 31. maj 2001.

B. Fattigdomsfokuserende sundhedstiltag - en nøglefaktor i bekæmpelsen af fattigdom

3. Rådet erkender, at sundhed er en afgørende faktor for både økonomisk vækst og bæredygtig udvikling, og at sygdom både er årsag til og en følge af fattigdom. De seneste oplysninger viser, at investering i sundhed har en langt større indvirkning på fattigdomsbekæmpelse i bred forstand, end der tidligere har været forståelse for. Rådet erindrer om den sundhedsmålsætning, der kommer til udtryk i millenniumudviklingsmålene, som det internationale samfund har forpligtet sig på. Det drejer sig om reduktion af børnedødeligheden, forbedring af mødres sundhed og bekæmpelse af HIV/AIDS, malaria og andre sygdomme. Rådet understreger endvidere betydningen af adgang for alle til reproduktive sundhedsydelser og rettigheder i overensstemmelse med erklæringerne fra Kairo og Beijing.
4. Rådet ser derfor med stor tilfredshed på Kommissionens meddelelse med titlen "Sundhed og fattigdomslempelse i udviklingslandene", som opstiller en første sammenhængende EF-referenceramme for Fællesskabets investering i sundhed, bekæmpelse af AIDS og andre overførbare sygdomme samt i befolkningsanliggender som led i den samlede europæiske bistand til udviklingslandene til særlig fordel for fattige befolkningsgrupper. Rådet betragter meddelelsen som en velplaceret og hensigtsmæssig ramme for en prioriteret indsats og et tæt samarbejde mellem Fællesskabet og medlemsstaterne.
5. Rådet tilslutter sig Kommissionens analyser af den globale sundhedstilstand og understreger målsætningen for Fællesskabets fremtidige støtte. Det har afgørende betydning, at der opnås bedre resultater på sundhedsområdet i bekæmpelsen af AIDS og andre overførbare sygdomme og på befolkningsområdet i det enkelte land, særlig blandt de fattigste grupper, og med en klar fokusering på kvinders og børns behov; at den positive virkning, som EF-støtte til andre sektorer har på sundheden, maksimeres, og dens potentielle negative sundhedsvirkninger minimeres; at de mest sårbare grupper beskyttes mod fattigdom med støtte til retfærdige og rimelige sundhedsfinansieringsmekanismer; og at der fortsat arbejdes på at definere og udvikle specifikke globale offentlige goder på sundhedsområdet. HIV/AIDS-pandemien er et helt ekstraordinært fænomen, der fortjener særlig opmærksomhed, således som det afspejles i UNGASS-erklæringen fra juni 2001.
6. Rådet ser meget positivt på nøgleprincipperne for støtte: øget ejerskab fra de enkelte landes side, større medbestemmelse, god regeringsførelse, ansvarlig ledelse med henblik på forbedring af sundheden, mere sammenhængende politikker, donorkoordination, anvendelse af fælles finansieringstilgange med partnerlandene i konsultation med samtlige parter, herunder aktører i civilsamfundet, fremme af partnerskaber mellem den offentlige og den private sektor og samarbejde udviklingslandene imellem.
7. Rådet understreger, at det er nødvendigt at fortsætte den langsigtede indsats frem imod en væsentlig styrkelse af nationale, bæredygtige og retfærdige sundhedssystemer og finansieringssystemer, og at yde støtte, hvor det er muligt, via disse systemer og dermed sikre, at udviklingslandene selv ejer den proces, der skal forbedre sundhedsresultater og mindske fattigdom i deres land. Sundhed er en grundlæggende menneskeret, og tilvejebringelse af sundhed er en af de mest basale samfundsopgaver. Der kan ikke sikres en retfærdig fordeling af sundhedsydelser uden en demokratisk regering, som i beslutningsprocessen tager hensyn til den offentlige mening og lægger vægt på at opfylde de fattigste befolkningsgruppers behov.
8. Rådet fremhæver behovet for kapacitetsopbygning af både offentlige og private enheder i partnerlandene. Støtte af den art vil bl.a. skulle fokusere på udarbejdelse og håndhævelse af relevante love og andre retsfor skrifter, oprettelse af relevante institutioner og udvikling af menneskelige ressourcer.

9. Rådet ser positivt på Kommissionens alsidige og tværsektorielle tilgang til sundhedsproblematikken i udviklingslandene med særlig fokus på de fattige befolkningsgrupper, og er enig i, at der skal ske en parallel udbygning af aktionerne på både nationalt, regionalt og globalt plan. Rådet appellerer til Fællesskabet og medlemsstaterne om at arbejde tættere sammen indbyrdes og med andre større partnere, herunder internationale organisationer, om at gennemføre de politikker og strategier, som er skitseret i denne resolution, og nå til enighed om klare delmål, der skal nås i den nære fremtid.

10. Rådet erkender værdien af, at sundhedsinvesteringer fremover navnlig fokuserer på det enkelte land selv; men EU vil samtidig deltage aktivt på regionalt og globalt plan, hvor der navnlig kan ydes en værdifuld indsats på områder som overførbare sygdomme, forskning og handel.

11. Rådet understreger betydningen af Doha-erklæringen om TRIPs og folkesundhed. Det støtter Kommissionens konstruktive engagement i den konsensusudviklende proces til opfølgning af Doha-erklæringen og erindrer om, at det er bydende nødvendigt at gennemføre alle de øvrige aktioner i EF-handlingsprogrammet for overførbare sygdomme i forbindelse med fattigdomsbekæmpelse, herunder differentieret prissætning på lægemidler, som skal kunne fås til de lavest mulige priser, navnlig i de fattigste udviklingslande. Rådet understreger behovet for at styrke beskyttelsesmekanismerne på regionalt og/eller internationalt plan for at undgå, at lægemidler til lave priser bestemt til specifikke markeder omdirigeres til andre markeder, og for at beskytte mod prisudhuling på markederne i industrilandene. I den forbindelse fremhæver Rådet betydningen af, at Kommissionen ansporer virksomhederne til at anlægge høje standarder for social ansvarlighed.

12. Rådet fremhæver behovet for en effektiv dialog og koordinering af Fællesskabets og medlemsstaternes indsats på området samt for øget samarbejde med udviklingslande, internationale institutioner og organisationer.

13. Ud fra ønsket om at øge sundhedsstøtten i udviklingslandene og bygge videre på hinandens styrke og relative fortrin konstaterer Rådet med tilfredshed, at Kommissionen agter at udbygge samarbejdsordningerne med medlemsstaterne og med følgende internationale organisationer og offentlige/private organisationer: WHO, UNAIDS, UNFPA, Unicef, Verdensbanken, den globale fond til bekæmpelse af hiv/aids, malaria og tuberkulose, og Den Globale Alliance for Vacciner og Vaccination (GAVI), STOP TB, Roll Back Malaria og det internationale AIDS-vaccineinitiativ. Disse ordninger bør også komme regionale og nationale initiativer til gode.

14. Rådet opfordrer Fællesskabet og medlemsstaterne til at tale med én klar stemme både over for de enkelte lande og i internationale sammenhænge og til at holde regelmæssige konsultationer med henblik herpå. I den forbindelse ser Rådet positivt på Kommissionens forslag om bl.a. at finde frem til Det Europæiske Fællesskabs og dets medlemsstaters relative fortrin på sundheds- og fattigdomsområdet og til, hvordan man bedst kan dele ansvar og arbejdsprogrammer og derved supplere hinanden bedst muligt både med hensyn til de enkelte lande og globalt. Rådet konstaterer også med tilfredshed, at der er sket en styrkelse af arbejdet i Fællesskabets og medlemsstaternes sundhedsekspertgruppe på hovedkvarterplan, og at der i de forskellige lande er etableret regelmæssige fora og fælles missioner vedrørende EU-samarbejde om sundhed.

15. Rådet erkender, at der er behov for den bedst mulige udnyttelse af kvalificeret EF-personale og personale i medlemsstaterne med en bred ekspertise inden for sundhed gennem en forbedring af deres allokering og i givet fald sammenlægning med henblik på at nå en kritisk masse af europæisk sagkundskab på sundheds- og fattigdomsområdet både i de enkelte lande og på regionalt plan.

16. Rådet opfordrer indtrængende Fællesskabet til at finde frem til, hvordan man effektivt kan arbejde mere strategisk med udvalgte udviklingspartnere - navnlig civilsamfundet og den private sektor. Med det særlige formål for øje, at der skal sikres sammenhæng mellem ngo'erne/ civilsamfundsorganisationernes og regeringernes, donorerne og andre partners arbejde, konstaterer Rådet med tilfredshed, at der på hovedkvarterplan er nedsat en arbejdsgruppe for sundhed og fattigdom bestående af repræsentanter for EF og civilsamfundet.

C. Øget omfang og bedre formidling af bistand til sundhedssektoren

17. Med henblik på at opnå bedre resultater på sundhedsområdet og opfylde de internationalt vedtagne udviklingsmål for sundhed vil EU kraftigt støtte de udviklingslande, der har vedtaget at arbejde hen imod de mål, de selv har sat for investeringer på sundhedsområdet, f.eks. i Abuja (15% af de nationale budgetter).

18. Men selv i det bedste scenario bestående af gode politikker og bedre sundhedsfinansiering fra udviklingslandenes regeringer vil der være et stort finansielt underskud. Det vil kræve en kraftig forøgelse af den udefra kommende bistand til sundhedssektoren, hvis millenniumudviklingsmålene for sundhed skal opfyldes. Otte millioner liv vil kunne reddes hvert år, navnlig i lavindkomstlandene, hvis dette finansielle underskud dækkes. Donorerne skal øge omfanget af deres

finansielle bistand til sundhedssektoren væsentligt, navnlig i de fattigste lande, og foretage den nødvendige opfølgning af forøgelsen. Det er ligeledes vigtigt, at bistanden formidles bedst muligt, så den virkelig kan blive effektiv.

I den forbindelse erindrer Rådet om sine konklusioner vedrørende FN-konferencen om udviklingsfinansiering i Monterrey, som blev vedtaget af udenrigsministrene den 14. marts, som Det Europæiske Råd i Barcelona tilsluttede sig, og hvorefter medlemsstaterne som et første betydeligt skridt kollektivt forpligter sig til at forhøje det samlede omfang af deres ODA inden for de næste fire år. En væsentlig del af denne forhøjelse vil skulle gå til støtte til samfundsudviklingen i udviklingslandene med særlig vægt på at forbedre resultaterne på sundheds- og uddannelsesområdet.

19. Fællesskabet og medlemsstaterne skal forpligte sig til at søge at opnå en større synergieffekt af deres politikker og strategier, så partnerlandenes indsats på sundhedsområdet kan forbedres, fremskyndes og effektiviseres. Rådet erkender, at denne indsats skal komme til udtryk gennem øget ejerskab, EU-donorenes og partnerlandenes indbyrdes harmonisering af procedurer og en mere effektiv ressourceudnyttelse med henblik på at opnå bedre resultater på sundhedsområdet.

For at støtte de nationalt ejede strategier til fattigdomsbekæmpelse vil Fællesskabet og dets medlemsstater i stadig større grad i forbindelse med initiativer, der omfatter en hel sektor eller flere sektorer, fordele midlerne gennem en vifte af kanaler i de enkelte lande, herunder gennem makroøkonomisk støtte, hvor budgetforvaltningen er gennemsigtig og tilfredsstillende, samt sektorstøtte og samfinansiering eller gennem internationale og regionale instrumenter. Hvis makroøkonomisk støtte er uhensigtsmæssig, rettes Fællesskabets og medlemsstaternes finansiering mod programmer og projekter inden for nationale rammer og fokuseres på vidensdannelse, forskning og kapacitetsopbygning. Hvor de nationale rammer ikke er på plads, vil Fællesskabet lette en udvikling i retning af en tilgang, der omfatter en hel sektor. I de fleste udviklingslande kan Fællesskabet og medlemsstaterne, så længe opbygningen af kapacitet og tillid står på, tilbyde en blandet portefølje (projekt, programmer, fælles sektormidler, øremærket budgetstøtte, makroøkonomisk støtte). Rådet og medlemsstaterne fremhæver betydningen af en gennemsigtig og effektiv ressourceforvaltning og forpligter sig til at yde aktiv støtte til kapacitetsopbygningsprogrammer inden for budgetforvaltning.

20. Rådet er enige om, at der er behov for en bedre måling af sundhedssystemernes effektivitet og støtten til sundhedsområdet, en koordineret overvågning af tendenserne og udvikling af kapacitet til at løse denne opgave på en bæredygtig måde. OECD's arbejdsgruppe for sundhed og fattigdom har en vigtig rolle at spille i den forbindelse. Ved overvågning af effektiviteten skal der anvendes specifikke indikatorer til at måle input, output og resultater.

21. Rådet gentager Kommissionens opfordring til en bredere anvendelse af en sammenhængende udviklingspolitik til gavn for de involverede udviklingslande. Det kræver et tæt samarbejde og koordination inden for EU's forskellige institutioner og mellem medlemsstaterne, tættere samarbejde med alle interesserede parter, herunder udviklingslandene, medicinalindustrien, de internationale organisationer og ngo'er samt med USA, Japan og andre partnere.

D. Opfølgning

22. Rådet anbefaler, at Kommissionen i forbindelse med det overordnede handlingsprogram for EF's udviklingspolitik inddrager hovedelementerne fra meddelelsen "Sundhed og fattigdomsbekæmpelse i udviklingslandene". Rådet henstiller til Kommissionen og medlemsstaterne, at de nøje følger de fremskridt, der gøres, ved at de anvender verificerbare indikatorer, og at de sikrer gennemsigtheden.

23. For at gennemføre denne resolution og øge støtten til sundhedssektoren henstiller Rådet til Kommissionen og medlemsstaterne, at de hurtigst muligt etablerer de nødvendige operationelle arrangementer og partnerskaber med henblik på at præcisere midlerne og detaljerne for indsatsen, de finansielle ressourcer, tidsrammer og forventede resultater, herunder indikatorer for overvågning og resultater. Fremskridtene vil blive målt på grundlag af forbedringer i sundhedsresultaterne; men mellemliggende målinger af input, præstationer og output vil dog fortsat være væsentlige.

24. Rådet henstiller endvidere til Kommissionen og medlemsstaterne at sikre, at der forefindes passende og hensigtsmæssige menneskelige og finansielle ressourcer til at gøre det muligt at gennemføre denne resolution rettidigt og effektivt i løbet af de kommende år.

25. Rådet opfordrer Kommissionen til at forelægge en evaluering af de fremskridt, der gøres med hensyn til gennemførelsen af denne resolution, i den årlige beretning om Fællesskabets udviklingspolitik.

26. Rådet vil tage de fremskridt, der gøres med hensyn til gennemførelsen af denne resolution, op til revision i november 2004.

UDDANNELSE OG FATTIGDOM - Resolution vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer

1. Rådet udtrykker tilfredshed med Kommissionens meddelelse om almen og faglig uddannelse.
2. Rådet er overbevist om, at uddannelse og især af piger og kvinder er af fundamental betydning for fattigdomsbekæmpelse, bæredygtig udvikling og demokratiske og velstående samfund. Fællesskabet og medlemsstaterne vil tilpasse deres politikker og ressourceallokering for at afspejle denne opfattelse.
3. Rådet minder om, at det går stærkt ind for milleniumtopmødets udviklingsmål, som omfatter almen uddannelse for alle senest i 2015 og fjernelse af kønsulighed inden for almen uddannelse og uddannelse på sekundærtrinnet om muligt senest i 2005 og på alle uddannelsesstrin senest i 2015. Rådet bekræfter også sin støtte til den handlingsplan om uddannelse for alle, der blev vedtaget på Verdensforummet for Uddannelse i Dakar, og målene heri.
4. Rådet erkender, at donorerne, herunder Fællesskabet og medlemsstaterne, ikke har forhøjet deres uddannelsesbistand til udviklingslandene i det omfang, det er nødvendigt for at nå milleniumtopmødets udviklingsmål for uddannelse. Der er kun sket ringe fremskridt med hensyn til målet om uddannelse for alle siden Dakar-konferencen. Ifølge Verdensbankens beregninger er det nødvendigt at tredoble udviklingsbistanden til uddannelse for at nå målet; disse udviklingsmål for uddannelse.
5. Vi er nødt til at fortsætte indsatsen ufortrødent for at nå udviklingsmålet for uddannelse og gennemføre handlingsplanen, så vi kan leve op til vore egne udtalelser i Dakar om, at intet land, der seriøst går ind for uddannelse for alle, vil lade manglende ressourcer hindre det i at nå dette mål."

Grundprincipper for uddannelsessamarbejdet: gratis og universel almen uddannelse og ligestilling mellem de to køn

6. Universel og gratis almen uddannelse bør topprioriteres i Fællesskabets og medlemsstaternes strategi for udviklingssamarbejdet på uddannelsesområdet. Erfaringen viser, at de lande, der har afsat en større andel af deres nationale ressourcer til offentlig almen uddannelse, også har opnået en hurtigere beskæftigelsesfrekvens. Formålet bør være at give alle børn mindst seks års almen uddannelse. De seks år er skæringspunktet for, hvornår uddannelse erfaringsmæssigt bidrager effektivt til at reducere fattigdommen og fremme udviklingen. For at man kan nå dette mål, er det nødvendigt at fjerne de barrierer, der skyldes omkostninger og brugerbetaling.
7. I forbindelse med den grundlæggende betydning, der tillægges almen uddannelse, skal der specielt fokuseres på ligestilling mellem de to køn og uddannelse af unge piger. Herigennem kan uddannelse mest effektivt bidrage til fattigdomsreduktion og bæredygtig udvikling.
8. Ikke desto mindre bør universel almen uddannelse være det første skridt i en holistisk uddannelsesstrategi, som på grund af de krav, som den nuværende konkurrenceprægede globale økonomi stiller, også skal omfatte uddannelse på sekundærtrinnet og videregående uddannelse, erhvervsuddannelse og alfabetiseringsniveauet for voksne. Forskellige indtægts- og udviklingsniveauer vil motivere de enkelte udviklingslande til at anvende forskellige politiksammensætninger for at nå målet om en bredt baseret uddannelse.
9. Rådet fremhæver nødvendigheden af at forbedre uddannelsernes kvalitet og kvantitet og adgangen hertil. Uden kvalitet svækkes efterspørgslen efter uddannelse, og frafaldsprocenten stiger. Især piger reagerer på uddannelseskvaliteten. Det er af fundamental betydning for kvaliteten, at lærernes og skoleinspektørernes status og uddannelse forbedres, og at lærer/elev-ratioen forbedres. Rådet understreger i den forbindelse, at omkostningseffektive informations- og kommunikationsteknologier kan forbedre forvaltningen og gennemførelsen samt indholdet og kvaliteten af uddannelserne og adgangen hertil, herunder lærernes uddannelse og videreuddannelse. Der skal tages hensyn til oprindelige folks specifikke behov, især gennem tosproget, interkulturel undervisning.
10. Uddannelsesstrategier bør fokusere klart på efterspørgslen og eleven. Det er væsentligt at sikre, at ressourcerne når frem til skolen/klasseværelset. Man bør fremme decentralisering og lokal ansvarlighed for ressourcerne. Der bør sættes klart fokus på rimelighed, idet ressourcerne skal koncentreres om de fattigste elever og de dårligst stillede som f.eks. forældreløse og piger. Det er i den forbindelse vigtigt at lægge vægt på, at demokratiske regeringer, der tager hensyn til civilsamfundets meninger i deres beslutningsprocesser, spiller en afgørende rolle.
11. Rådet understreger, at uddannelsesbehovet skal beskyttes og genoprettes i konflikt- og post-konflikt-perioder. Det anser uddannelse for at være et centralt element i kriserelaterede politikker og genopbygningsprogrammer. Der bør gøres alle mulige bestræbelser for at fortsætte og endog intensivere støtten til uddannelsesprogrammer i tilfælde af konflikt- og post-konflikt-situationer og sammenbrudsstater, herunder stater, hvor der gælder foranstaltninger, som berører Cotonou-samarbejdet. Denne støtte skal ydes ved hjælp af samarbejdsinstrumenter, der tilpasses hvert lands specifikke situation.

12. Rådet opfordrer udviklingslandene, Kommissionen og medlemsstaterne til at være særlig opmærksomme på HIV/AIDS' indvirkning på uddannelsessystemerne og den rolle, som uddannelse kan spille med hensyn til aktivt at tackle HIV/AIDS, og opfordrer dem til at træffe passende foranstaltninger til at forstærke indsatsen på dette område.

13. Teknisk uddannelse og erhvervsuddannelse er en væsentlig del af et sammenhængende uddannelsessystem, som giver mennesker de færdigheder og den viden, som de har brug for, hvis de skal deltage aktivt i samfundet og have mulighed for at leve et værdigt og produktivt liv. Det er afgørende, at disse uddannelser tilknyttes arbejdsmarkedet, så resultatet bliver en veluddannet arbejdsstyrke.

14. Støtte til videregående uddannelser er en vigtig bestanddel af en holistisk uddannelsesstrategi. Der er brug for en indsats for at sikre, at tilstrækkeligt mange får en passende uddannelse, så udviklingen understøttes og fattigdommen reduceres. Det er vigtigt at støtte universiteterne i udviklingslandene i deres bestræbelser på at forbedre deres effektivitet og bidrage til udviklingen. Rådet er enige om, at et interinstitutionelt samarbejde om videregående uddannelser, som kan omfatte stipendieprogrammer, mellem institutioner i Europa og tredjelande er et vigtigt middel til at støtte de videregående uddannelser i udviklingslandene. Kapacitetsopbygning, forskning og uddannelse af universitetslærere er af afgørende betydning, hvis det skal lykkes at foretage de politikreformer, der er nødvendige for, at videregående uddannelse således kan bidrage til udvikling, og en indsats på disse områder medvirker også til at forbedre den almene uddannelse. Dette samarbejde skal fremmes på regionalt plan, især gennem Kommissionens fælles rammer for samarbejde inden for videregående uddannelse.

15. Der bør også lægges vægt på det mål i handlingsplanen om uddannelse for alle, der tager sigte på en 50%'s forøgelse af alfabetiseringsniveauet for voksne, især for kvinder, senest i 2015. Opmærksomhedskampanjer blandt børn kan bidrage til at nå dette mål. Der bør lægges større vægt på alfabetisering i erhvervsuddannelsesstrategierne.

Udviklingslandenes ejerskab

16. Rådet lægger vægt på, at hovedansvaret for at nå millenniumtopmødets udviklingsmål og gennemføre handlingsplanen om uddannelse for alle ligger hos de nationale regeringer. Der bør indgås en udviklingskontrakt, hvorved udviklingslandene implementerer troværdige uddannelsespolitikker og -reformer med henblik på at nå udviklingsmålene, og hvorved de udviklede lande forhøjer deres bistand og forbedrer bistandens kvalitet til støtte for disse strategier.

17. Det er afgørende for udviklingslandene at lære af internationale erfaringer og bringe deres uddannelsesstrategier på linje med bedste praksis. Rådet understreger, at bedste praksis bl.a. omfatter et kraftigt politisk tilsagn om gratis universel uddannelse og afskaffelse af brugerbetaling, en beslutning om at lægge særlig vægt på uddannelsen af piger og fjerne kønsuligheden, fokus på adgang og kvalitet, decentrale reformer og fokus på parti og eleven samt særlig støtte til de fattigste og de dårligt stillede. Dette tilsagn bør komme til udtryk i en sund rammepolitik for sektoren med passende finansiering, idet uddannelse skal prioriteres højt på landenes politiske dagsorden.

18. Højt præsterende lande følger visse grundlæggende parametre som dem, der er identificeret af Verdensbanken, UNESCO, ADEA og UNICEF, og disse parametre kan hjælpe andre lande til at forbedre deres præstationer. Rådet tilskynder udviklingslandene til at udforme og implementere uddannelsesstrategier på grundlag af sådanne parametre med henblik på at gøre hurtigere fremskridt hen imod at nå udviklingsmålene og målene i handlingsplanen om uddannelse for alle.

19. Fællesskabet og medlemsstaterne vil yde præferencestøtte til de lande, som mest tydeligt har forpligtet sig i henseende til handlingsplanen om uddannelse for alle og beslutsomt gennemfører troværdige uddannelsesstrategier, som er i overensstemmelse med bedste normer og praksis som nævnt ovenfor. Programmeringen og ressourceallokeringen bør tage hensyn til et sådant kraftigt politisk tilsagn fra udviklingslandenes side. Lande, der lever op til forventningerne, bør belønnes for at tilskynde til reformer og optimere den virkning, som de knappe ressourcer har for fattigdomsbekæmpelse og udviklingsmålene for uddannelse.

Lande, som kun gør ringe fremskridt med hensyn til at nå målene i handlingsplanen om uddannelse for alle og millenniumtopmødets udviklingsmål, bør imidlertid ikke overlades til sig selv. I lande, hvor det politiske klima og institutionerne er for svage til, at det kan betale sig at yde fuld finansiel støtte, bør der fokuseres på kapacitetsopbygning og politikreformer, indtil der er betingelser til stede for fuld finansiel støtte. Det er muligt, at politikkerne er uholdbare, og at der ikke vil blive gjort fremskridt, selv om der stilles enorme eksterne ressourcer til rådighed (f.eks. misforhold mellem lønudgifter og andre omkostninger end løn, alt for mange omgængere samt klassekvotienter). Under sådanne omstændigheder er der muligvis ikke noget alternativ til større reformer i sektoren.

Forhøjelse af støttebeløbet og bedre levering af støtten til uddannelsessektoren

20. Fællesskabet og medlemsstaterne vil kraftigt støtte udviklingslandene i deres udarbejdelse og gennemførelse af nationale uddannelseshandlingsplaner og i deres bestræbelser på at nå de mål, som de har sat sig for investering i uddannelse (f.eks. 15% i forbindelse med det nye afrikanske partnerskab for udvikling). Fællesskabet og medlemsstaterne vil være særlig opmærksomme på udviklingslande, som risikerer ikke at nå målene i handlingsplanen om uddannelse for alle senest i 2015, og støtte dem i deres bestræbelser på at afsætte en højere andel af de nationale ressourcer til offentlig almen uddannelse.

Men selv i bedste fald, hvor udviklingslandenes regeringer fører en god politik og afsætter flere penge til uddannelse, vil der være et stort finansieringsproblem. Det vil kræve en stor forhøjelse af den eksterne støtte til denne sektor og i det mindste en tredobling ifølge Verdensbankens beregninger, hvis milleniumtopmødets udviklingsmål skal nås, og handlingsplanen om uddannelse for alle skal gennemføres.

Når donorerne opfylder deres del af uddannelsesstrategierne, skal de forhøje deres finansielle støtte betydeligt under hensyn til den tredobling, der er nødvendig for at nå udviklingsmålene og handlingsplanens mål. Det er også væsentligt at optimere leveringen af støtten for at gøre den virkelig effektiv.

Rådet erindrer i den forbindelse om sine konklusioner fra FN's konference om udviklingsfinansiering i Monterrey, der blev vedtaget af udenrigsministrene den 14. marts og godkendt af Det Europæiske Råd i Barcelona, og hvorefter medlemsstaterne kollektivt forpligter sig til som et første betydeligt skridt - at forhøje omfanget af deres ODA inden for de næste fire år. En væsentlig del af denne ODA-forhøjelse bør gå til at støtte den sociale udvikling i udviklingslandene, idet der skal lægges særlig vægt på at forbedre resultaterne på sundheds- og uddannelsesområdet, og der skal foretages passende opfølgning. I uddannelsessektoren bør dette give sig udslag i øget støtte til udviklingsmålene og handlingsplanens mål om universel almen uddannelse senest i 2015 for både piger og drenge.

21. Fællesskabet og medlemsstaterne skal forpligte sig til at tilstræbe større synergi mellem politikkerne og strategierne for at forbedre, fremskynde og effektivisere partnerlandenes indsats på uddannelsesområdet. Rådet erkender, at denne indsats skal ske i form af øget ejerskab, harmoniserede procedurer mellem EU-donorerne og partnerlandene og mere effektiv udnyttelse af ressourcerne for at forbedre resultaterne på uddannelsesområdet.

Fællesskabet og medlemsstaterne skal i stigende omfang kanalisere deres midler inden for rammerne af sektorstrategier for at støtte nationalt ejede uddannelsesstrategier gennem en række forskellige kanaler på landeniveau, herunder makroøkonomisk støtte i tilfælde af en gennemsigtig og tilfredsstillende budgetforvaltning, sektorstøtte og samfinansiering med andre donorer.

22. Under behørig hensyntagen til ejerskabet bør uddannelse og erhvervsuddannelse fremhæves som en sektorprioritet i politikdialogen om programmering. Fællesskabet og medlemsstaterne skal i samarbejde med modtagerregeringen og andre udviklingspartnere på landeniveau sikre, at strategioplæggene til nedbringelse af fattigdom (PRSP) er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er indgået i forbindelse med handlingsplanen om uddannelse for alle, især for så vidt angår støtten til almen uddannelse.

23. For at forbedre støttens effektivitet vil det være nødvendigt at koncentrere ressourcerne om udgifterne til uddannelse for alle, idet ca. to tredjedele heraf er tilbagevendende udgifter. Rådet og medlemsstaterne bekræfter i den henseende, at Fællesskabet og medlemsstaterne via sektorstrategier, budgetstøtte og andre programstøtteinstrumenter vil yde finansiering, som lader udviklingslandene anvende støtten til at afholde sådanne tilbagevendende udgifter.

24. Donorkomplementaritet bør være reglen, idet der skal gøres meget større brug af fælles bistand og budgetoverførsler inden for rammerne af sektorstrategier, PRSP'er og anden programstøtte. Harmonisering af procedurerne er af afgørende betydning for en mere effektiv anvendelse af støtten, samtidig med at der tilskyndes til ejerskab. Sektorstrategien for uddannelse bør uafhængigt af, hvilken finansieringsmekanisme der vælges til at gennemføre den, være Fællesskabets og medlemsstaternes foretrukne metode til at støtte uddannelsesaktiviteter på landeplan. Det er dog muligt, at modtagerlandenes forskellige kapacitet vil kræve brug af andre tilgange, herunder projekter til forbedring af kapaciteten eller fjernelse af flaskehalse, hvilket skal afgøres i hvert enkelt tilfælde. Det erkendes, at modtagerlandenes kapacitet skal forstærkes som led i sektorstrategien. Rådet og medlemsstaterne fremhæver betydningen af en gennemsigtig og effektiv forvaltning af ressourcerne og forpligter sig til aktivt at støtte kapacitetsopbygningsprogrammer inden for budgetforvaltning.

25. For at blive berettiget til denne fleksible levering af støtten er landene nødt til at sørge for den nødvendige budgetgennemsigthed og foretage en bedre overvågning af input i uddannelsessektoren og af uddannelsesresultaterne, der skal måles ved hjælp af output- og resultatindikatorer.

26. Rådet understreger, at det er nødvendigt at sikre, at de økonomiske reformprogrammer fremmer en retfærdig adgang til sociale tjenesteydelser, navnlig uddannelse, som en grundlæggende forudsætning for fattigdomsbekæmpelse.

Fællesskabet og medlemsstaterne vil i den forbindelse tilskynde til makroøkonomisk støtte som led i dialogen med regeringerne om deres uddannelses- og erhvervsuddannelsespolitik og gennemførelsen heraf, idet de nøje vil overvåge regeringernes mellemsigtede politikker og udgiftsniveauer i uddannelsessektoren samt resultaterne på dette område.

27. Rådet opfordrer Kommissionen til at sætte Fællesskabet bedre i stand til at indtage fælles synspunkter i de forskellige internationale fora, hvor uddannelse er højt prioriteret, idet Kommissionen her skal spille en effektiv rolle med hensyn til at sikre koordination mellem medlemsstaterne.

28. Fællesskabets og medlemsstaternes samarbejde indbyrdes og med internationale organer (herunder UNESCO, UNICEF, andre FN-organer og ADEA) og andre multilaterale donorer (Verdensbanken og regionale udviklingsbanker) skal styrkes betydeligt, både med hensyn til politikanalyser og udarbejdelse af fælles programmer og på operationelt plan gennem et mere vidtrækkende samarbejde på dette område.

29. Rådet fremhæver i den forbindelse den rolle, som UNESCO spiller med hensyn til at koordinere de internationale bestræbelser vedrørende uddannelse for alle-processen, og dens indsats for at udarbejde en international operationel strategi i den henseende. Det understreger og støtter, at det er vigtigt fortsat at prioritere uddannelse for alle højt på den internationale politiske dagsorden, og at gruppen på højt plan, samt den årlige overvågningsrapport, jf. handlingsplanen om uddannelse for alle, skal spille en væsentlig rolle.

30. Rådet støtter den indsats, som G8-Taskforce for Uddannelse har gjort, og tilskynder den til at forelægge konkrete forslag til gennemførelse af tilsagnet om en yderligere forhøjelse af de finansielle ressourcer til almen uddannelse. Rådet støtter også udviklingen af Verdensbankens handlingsplan om uddannelse for alle.

OPFØLGNING

31. Rådet anbefaler, at Kommissionen indarbejder hovedelementerne fra meddelelsen om almen og faglig uddannelse som led i fattigdomsbekæmpelse i udviklingslandene i det overordnede handlingsprogram for Fællesskabets udviklingspolitik. Det opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til ved hjælp af verificerbare indikatorer at overvåge, at der sker fremskridt, og sørge for gennemsigthed.

32. Rådet opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til meget hurtigt at få de nødvendige operationelle ordninger og partnerskaber på plads med det formål at klarlægge de nærmere regler og detaljer i forbindelse med interventioner, finansielle ressourcer, tidshorisonter og forventede resultater, herunder overvågning og resultatindikatorer. Fremskridt skal måles ud fra forbedringen af uddannelsesresultaterne, selv om input-, præstations- og outputforanstaltninger vil blive ved med at være vigtige mellemliggende foranstaltninger.

33. Rådet opfordrer endvidere Kommissionen og medlemsstaterne til at sikre, at der er tilstrækkelige og passende menneskelige og finansielle ressourcer på plads til, at denne resolution kan gennemføres rettidigt og effektivt i løbet af de kommende år.

34. Rådet opfordrer Kommissionen til at forelægge en vurdering af fremskridtet med hensyn til gennemførelsen af denne resolution i årsrapporten om Fællesskabets udviklingspolitik.

35. Rådet vil i november 2004 evaluere, hvilke fremskridt der er gjort med hensyn til gennemførelsen af denne resolution."

VANDFORVALTNING - Rådets resolution

"Indledning

1. Ifølge Rådets og Kommissionens fælles erklæring af 10. november 2000 om EF's udviklingspolitik er det vigtigste mål for Fællesskabets udviklingspolitik fattigdomsbekæmpelse med henblik på helt at afskaffe fattigdom. I den forbindelse erkender Rådet, at det er vigtigt at tage den globale udfordring op, at der i stigende grad er knaphed på vand, og at vandressourcernes kvalitet er faldende, hvilket især er akut i udviklingslandene, således som det kom til udtryk på ferskvandskonferencen i Bonn.

2. Vand er af afgørende betydning for mennesket, og drikkevandsforsyning og spildevandsbortskaffelse er helt basale samfundsopgaver. Vand er desuden en fundamental økonomisk og miljømæssig ressource og dermed et centralt element i forbindelse med fattigdomsbekæmpelse, bæredygtig udvikling og realisering af millenniumudviklingsmålet for vand (MDG). EF's udviklingspolitik erkender, at "det er påtrængende nødvendigt, at der bliver formuleret sociale politikker på områder som sundhed, fødevarerikkerhed og almen og erhvervsfaglig uddannelse samt adgang til og bæredygtig forvaltning af vandressourcer". Vand betragtes som en af EF's udviklingsprioriteter, navnlig i forbindelse med regional

integration og samarbejde, retfærdig adgang til sociale tjenesteydelser, fødevarerikkerhed og bæredygtig udvikling i landdistrikterne. Institutionel kapacitetsopbygning og god regeringsførelse, handel og udvikling samt horisontale aspekter, såsom miljø og ligestilling mellem kønnene, er nøgleelementer i en forsvarlig strategi for vandforvaltning.

3. Rådet udtrykker derfor tilfredshed med Kommissionens meddelelse om vandforvaltning i udviklingslandene, der skitserer de overordnede rammer for en sektorstrategi. Den anbefalede strategi omfatter indarbejdelse af bæredygtig vandforvaltning i de nationale og regionale udviklingsstrategier og -processer, såsom PRSP'er, og støtte til partnerlande og -regioner, der foreslår løsninger til sikring af bæredygtig, retfærdig adgang til rent vand til alle anvendelser med særlig vægt på at opfylde de fattiges helt basale behov. Anvendelse af en konsekvent sektorstrategi vil ligeledes sikre bedre sammenhæng, koordination og komplementaritet mellem Fællesskabets og medlemsstaternes politiske strategier og programmer.

Politiske rammer

4. Rådet understreger, at hovedformålet med en vandsektorstrategi er at mindske fattigdommen og bidrage til en realisering af det dertil knyttede millenniumudviklingsmål. Vandforvaltning må derfor betragtes som et tværgående spørgsmål, indarbejdes i de udviklingspolitikker, der er forbundet med fattigdomsreduktion, og knyttes til andre internationale aftaler eller processer.

5. Rådet hilser forslaget om indarbejdelse af vandforvaltning og opstilling af rammerne for en integreret forvaltning af vandressourcerne velkommen. Rådet opfordrer Kommissionen til at fremme gennemførelsen af en sådan strategi i partnerlandene ved i det nødvendige omfang og ud fra disse principper at omstille gennemførelsen af EF-instrumenterne. Sektorsamarbejde på vandområdet med partnerlande, der udarbejder eller realiserer sådanne idéer, bør gives fortrin.

Inden for de overordnede rammer for en integreret forvaltning af vandressourcerne, der bygger på en tilgang baseret på afvandingsområder, bør der rettes særlig opmærksomhed mod følgende kritiske områder:

Alle mennesker, især de fattigste og ganske særlig kvinder og børn, skal have adgang til tilstrækkeligt drikkevand af god kvalitet og passende sanitære og hygiejnemæssige forhold inden for rammerne af det overordnede mål, som er fattigdomsbekæmpelse og forbedring af befolkningernes sundhed, livskvalitet og levevilkår.

Bæredygtig og retfærdig forvaltning af grænseoverskridende vandressourcer under hensyntagen til alle relevante interesser og konkurrerende behov hos de forskellige brugere bør fremmes, samtidig med at syd-syd samarbejdet fremmes.

Tværgående koordination bør fremmes for at sikre retfærdig, bæredygtig og relevant fordeling af vand mellem de forskellige brugergrupper, hvilket forudsætter, at vandforvaltningsprincipperne indarbejdes i de dermed relaterede politikområder såsom landbrug, energi, industri, sundhed, miljø osv.

Prioritering

6. Udgangspunktet bør være at tildele vand en højere prioritet i de nationale og regionale udviklingsprogrammer. Rådet understreger, at hovedansvaret for, hvordan man sikrer en retfærdig og bæredygtig vandressourceforvaltning, fortsat ligger hos regeringerne. Rådet erkender, at partnerlandenes ejerskab af de nationale vandstrategier er fundamentalt, hvis der skal opnås resultater. Partnerlandene bør spille en central rolle i koordinationen af input fra donorerne og samarbejdet mellem den offentlige og den private sektor og civilsamfundet med henblik på udarbejdelse og gennemførelse af forsvarlige, vandrelaterede politikker, strategier og aktiviteter.

7. Med henblik på at udmønte den integrerede forvaltning af vandressourcerne i praksis bør følgende aktiviteter fremmes og støttes:

Bevidstgørelse af alle parter, så disse erkender alle aspekter af vands fundamentale betydning.

Deltagelse på alle niveauer ud fra et tydeligt kønsperspektiv, så man sikrer ejerskab af politikker og aktiviteter og giver mulighed for anvendelse af en egentlig integreret strategi, hvor alle aktører deltager som partnere, og alle parter har adgang til transparente oplysninger.

Institutionel styrkelse og kapacitetsopbygning, så vandstyringen forbedres, og bekæmpelse af korrupcion ved hjælp af retlige og politiske reformer, udvikling af de menneskelige ressourcer, uddannelse og netværkssamarbejde.

Udvikling fra en udbudsbaseret forvaltningsstrategi til en strategi, der er baseret på efterspørgsel, hvilket kræver indførelse af passende institutionelle, lovgivningsmæssige og regulerende ordninger. Denne tilgang betyder, at der i

fordelingsbeslutningerne skal illægges vand i alle anvendelsesformer en økonomisk værdi. Strategien omfatter desuden indførelse af forbrugsafgifter og princippet om, at "forureneren betaler", så forureningen af vandressourcerne reduceres, og den miljømæssige bæredygtighed samtidig sikres.

Priserne for vandforsyning bør være økonomisk bæredygtige. Dog må der for at opfylde fattiges og sårbare gruppers basale behov indføres hensigtsmæssige afgiftsstrukturer og betalingsystemer.

Videngrundlaget med hensyn til drikke- og spildevand bør udvides og bl.a. omfatte spørgsmål om politikker, forvaltningssystemer og teknologi, samtidig med at udviklingslandene bistås med kontrol og vurdering af vandressourcernes kvantitet og kvalitet, så der kan sikres tilstrækkelige mængder vand til bæredygtige økosystemer.

8. Der er behov for sammenhængende strategier, så følgende langsigtede prioriteter kan opfyldes:

Tilvejebringelse af bæredygtig drikkevandsforsyning og spildevandsbortskaffelse samt uddannelse i hygiejneforhold, således at behovene hos de fattigste dele af befolkningen i landdistrikterne, byerne og byområderne prioriteres højt og opfyldes, med henblik på at nå millenniumudviklingsmålet om sene st i 2015 at have halveret antallet af mennesker, der ikke har adgang eller råd til rent drikkevand. Dette mål bør suppleres med yderligere et mål om at opfylde det akutte behov for at forbedre spildevandsbortskaffelse.

Fremme af bæredygtig vandanvendelse til fødevarerproduktion, energi og industri ved at integrere jord- og vandforvaltning gennem passende lovgivende og regulerende politikker for landbrugs- og erhvervsaktiviteter og forøgelse af effektiviteten af vandanvendelse med understregning af kontrolindikatorernes betydning.

Ressourceforvaltning på niveau med afvandingsområderne gennem indarbejdelse af beskyttelses- og genetableringsforanstaltninger for vandressourcer og økosystemer; forvaltning af vandrelaterede naturkatastrofer (oversvømmelser og tørke); kystområder.

Fremme af offentlige/private partnerskaber, idet det sikres, at disse partnerskaber fortsat er retfærdige, åbne, giver mulighed for frit at vælge forsyningspligttydelser eller ændre valget af disse, sikrer brugernes og investorernes interesser og fastholder de høje miljøbeskyttelsesstandarder.

9. Rådet understreger betydningen af en retfærdig og effektiv forvaltning af fælles vand med henblik på at opbygge et regionalt samarbejde, udveksle oplysninger og forebygge konflikter og anbefaler desuden, at man støtter de regionale bestræbelser, der tydeligt giver udtryk for viljen til regionalt samarbejde.

I denne sammenhæng opfordrer Rådet til, at der opdyrkes nye metoder til samarbejde om vandressourceforvaltning og -finansiering i forbindelse med globale offentlige goder.

10. Udviklingslandene har behov for økonomisk og teknologisk bistand på grund af deres sårbarhed over for klimaændringer og ændringer i adgangen til vand, hvilket forøger risikoen for ekstreme begivenheder (såsom oversvømmelser og tørke), ørkendannelse og udtømmning af naturressourcerne.

11. Rådet erkender, at sammenhængen mellem vandforvaltning og handel med landbrugs- og industriprodukter med et væsentligt vand aspekt er et centralt spørgsmål.

12. Med henblik på at nå alle disse mål spiller EU med alle sine erfaringer og ressourcer en vigtig rolle i vandproblematikken. God praksis må udvikles med udgangspunkt i: erfaringerne med vandforvaltning i EU's afvandingsområder, de mange forskellige europæiske strategier for forvaltning af vandforsyningspligttydelser, inddragelse af det civile samfund og europæisk forskning.

13. Rådet understreger, at der er behov for at styrke koordinationen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne og andre bilaterale donorer og internationale organisationer, netværker og partnerskaber, og for at kortlægge deres komparative fordele med hensyn til at støtte nationale og regionale programmer for vandsektoren. I den forbindelse har WWSSCC, WHO/UNICEF's Fælles Overvågningsprogram, UNDP/Verdensbankens Vand og Sanitetsprogram (WSP) og Global Water Partnership en særlig betydning. Rådet støtter Bonn-konferencens henstillinger med henblik på aktioner og vil tillægge forberedelsen af FN's Internationale Ferskvandsår i 2003 og det tredje Verdensvandforum i Kyoto særlig opmærksomhed.

EU's vandinitiativ

14. På verdenstopmødet om bæredygtig udvikling agter EU at lancere et initiativ vedrørende et strategisk partnerskab med deltagelse af regeringer og andre partnere med henblik dels på vand- og spildevandsproblematikken og med særlig

fokus på fattigdomsbekæmpelse og sundhed, dels på integreret forvaltning af vandressourcer som et bidrag til bæredygtig udvikling og konfliktforebyggelse. Initiativet vil trække på EU's erfaringer inden for forvaltning af afvandingsområder og understreger nødvendigheden af balance mellem befolkningernes behov for vand og miljøbeskyttelseshensyn.

Dette vandinitiativ vil blive udarbejdet parallelt med de handlingsprioriteter, der er omhandlet i denne resolution, og fremme bedre governance og styrke partnerskaberne mellem den offentlige og den private sektor og de lokale parter.

15. Initiativet vil kunne fungere som platform for koordination og strømlining af eksisterende og fremtidige aktiviteter med henblik på at effektivisere vandrelateret udvikling. Nøgleelementerne i EU's vandinitiativ vil være:

Kapacitets- og institutionsopbygning; bevidstgørelse og styrkelse af parternes aktive deltagelse

Ydelse af ekspertbistand; styrkede partnerskaber til udveksling af teknologi og viden

Udvikling af det regionale og sub-regionale samarbejde gennem bistand til anvendelse af strategier baseret på afvandingsområder for grænseoverskridende vande, herunder støtte til oprettelse af organisationer for afvandingsområder og partnerskaber for afvandingsområder.

16. Initiativet vil være åbent for alle udviklingslande og -regioner, indledningsvis med fokus på Afrika, idet det modsvarer de behov og prioriteter, som der blev givet udtryk for på den afrikanske ministerkonference om vand, og bakker op omkring NEPAD's overordnede mål for fattigdomsbekæmpelse og økonomisk udvikling i Afrika."

KONFLIKTRAMTE LANDE - Rådets konklusioner

"I. INDLEDNING

1. Formandskabet for Rådet gentager sine bekymringer over de fortsatte voldelige konflikter og situationer med stor politisk ustabilitet og kriser i AVS-lande, navnlig Afrika syd for Sahara. Disse konflikter, der ofte har dybereliggende årsager (f.eks. fattigdom og sociale uligheder), har katastrofale menneskelige konsekvenser og er i sig selv en underliggende årsag til fattigdom og en hindring for en bæredygtig udvikling.

2. Vi anerkender den indsats, EU har gjort i de seneste år med henblik på at udvikle en omfattende og sammenhængende politisk ramme for løsning af konfliktspørgsmål, der kombinerer politiske instrumenter (navnlig FUSP) samt handels- og udviklingssamarbejdsinstrumenter. Vi konstaterer, at det er vigtigt at indtage en mere proaktiv holdning til konfliktforebyggelse, -styring og -løsning, hvor "alle til rådighed stående instrumenter" benyttes i en **integreret strategi** til tackling af de dybereliggende årsager til konflikterne. Det er af afgørende betydning at fremme landets engagement i forbindelse med konfliktstyring og -løsning samt et effektivt partnerskab med De Forenede Nationer og andre relevante internationale og regionale organer og aktører. Det er en fordel ved EU's integrerede strategi, at AVS-landene kan se den som udtryk for et forpligtende partnerskab.

3. I denne forbindelse erindrer vi om

EU-programmet til forebyggelse af voldelige konflikter, som Det Europæiske Råd i Göteborg i juni 2001 tilsluttede sig, den fælles holdning vedrørende forebyggelse, styring og løsning af konflikter i Afrika fra maj 2001 samt Kommissionens meddelelse om konfliktforebyggelse fra april 2001,

Rådets konklusioner fra maj 2001 om sammenkobling af nødhjælp, rehabilitering og udvikling (LRRD),

Rådets og Kommissionens fælles erklæring fra november 2000 om EF's udviklingspolitik, hvori det anerkendes, at det er nødvendigt at lægge systematisk vægt på konfliktforebyggelse og kriseforvaltning som horisontale aspekter af EF-samarbejdet,

Rådets retningslinjer fra januar 2001 for styrket operationel samordning mellem Fællesskabet, repræsenteret af Kommissionen, og medlemsstaterne vedrørende ekstern bistand,

Rådets konklusioner fra november 2000 vedrørende rammen for landestrategipapirer,

Rådets konklusioner fra november 1998 om udviklingssamarbejdets rolle med henblik på styrkelse af fredsskabelse, konfliktforebyggelse og -løsning,

artikel 8 og 11 i AVS-EF-partnerskabsaftalen.

Endvidere noterer vi os meddelelserne fra 1996 og april 2001 om sammenkobling af nødhjælp, rehabilitering og udvikling samt meddelelsen af 28. maj 1999 om samarbejde med AVS-stater i væbnede konflikter, som indeholder forslag om en styrkelse af kontrollen med fællesskabsmidler.

4. Vi bemærker, at disse forskellige bestræbelser har medvirket til at give konfliktspørgsmål en mere fremtrædende plads på den internationale udviklingsdagsorden samt til gradvis at skabe en bred enighed om et sæt vejledende principper for en effektiv løsning af disse spørgsmål. Det internationale samfund accepterer for eksempel nu generelt, at der er en klar forbindelse mellem fattigdom, udstødelse og konflikt og mellem udviklingen, menneskerettighederne og sikkerhedsdagsordenen. Det erkendes, at konflikter generelt afspejler fejlslagne forsøg på at skabe en bæredygtig menneskelig udvikling. Den bedste garanti for fred og stabilitet er økonomisk og politisk udvikling, som giver alle mennesker en andel i deres samfund. Der er også i stigende grad enighed om, at en forudsætning for, at der kan gøres en effektiv indsats i krise- og konfliktramte lande, er, at de eksterne instanser foretager en drastisk omlægning af deres udviklingssamarbejde.

5. Vi erkender, at fremskridtene på politisk plan endnu ikke er blevet omsat til et sammenhængende og effektivt sæt gennemførelsesstrategier og praktiske forholdsregler i felten. Vi noterer, at konfliktsituationer pr. definition er meget komplekse og kræver, at donorerne foretager grundige konflikthanalyser og regelmæssige vurderinger af den virkning, deres indsats og støtte har på en given konfliktsituation. På den måde kan eksterne aktører bedre støtte positive processer med henblik på konfliktforebyggelse og konfliktløsning. Selv om der er grænser for, hvad eksterne aktører kan opnå i situationer med voldelige konflikter, er det vigtigt at anlægge et langsigtet perspektiv, så nødhjælp under en konflikt kan kobles sammen med rehabilitering og udvikling i fasen efter konflikten. Partnerskab og ejerskab - to byggesten i AVS-EU-samarbejdet - er af central betydning her, selv om man må erkende, at de kan være særligt vanskelige at omsætte til praksis i konfliktramte lande. Effektive fremskridt kræver både realisme og et langsigtet engagement.

6. Med henblik på at fremme denne dagsorden anerkender vi det potentiale og de nye muligheder, som den nye AVS-EF-partnerskabsaftale giver, samt behovet for at gøre status over igangværende eksperimenter og innoverende praksis i felten. I henhold til artikel 11 skal parterne "føre en aktiv, alsidig og integreret politik for fredskonsolidering og forebyggelse og løsning af konflikter". I henhold til artikel 8 skal de føre en "vidtspændende, afbalanceret og dybtgående politisk dialog".

7. På den baggrund understreger vi behovet for at fortsætte de praktiske drøftelser om, hvordan mulighederne i Cotonou-aftalen bedst kan udnyttes, og udforme strategier, som på en fleksibel måde kan medvirke til en effektiv gennemførelse af de forskellige bestemmelser og instrumenter i Cotonou-aftalen for så vidt angår konflikt- og kriseramte AVS-lande. Med dette for øje drøftede AVS- og EU-lande samt ikke-statslige udviklingsaktører og -eksperter styringsprocesser, der er afprøvet i marken, på konferencen om "Improving EU Development and Political Response towards Crisis and conflict Affected countries", der blev afholdt den 1.-2. oktober.

II. OVERVEJELSER OM, HVORDAN EU'S UDVIKLINGSINDSATS OVER FOR KRISE- OG KONFLIKTRAMTE AVS-LANDE KAN FORBEDRES

8. I forsøget på at anvende Cotonou-rammen til behandling af konfliktspørgsmål bør et første vejledende princip være, at krise- og konfliktsituationer kan være af meget forskellig karakter. Dette betyder, at generelle politiske forskrifter eller standardiserede interventionsmetoder sandsynligvis ikke vil være til megen praktisk nytte. Hver krise- og konfliktsituation kræver en ny strategi. Når der findes et landestrategipapir, vil dette skulle ændres med et addendum. Når der udarbejdes udkast til et landestrategipapir, vil en evaluering af situationen skulle danne grundlaget for den påkrævede indsats. Der skal i begge tilfælde foretages en grundig analyse, herunder høring af lokale og andre implicerede parter.

9. Vi har identificeret fire overordnede prioriteter for, hvordan bestemmelserne og nytænkningen i Cotonou-aftalen kan gøres operationelle i krise- og konfliktramte lande: fremme af en strategi med konstruktivt engagement, styrkelse af en vidtspændende politisk dialog; vedtagelse af en strategi med hensyn til at styrke de forskellige partnerskabsaktørers kapaciteter; instrumenter og styringsprocedurer, der er skræddersyet til det enkelte lands specifikke behov, og hurtige og smidige reaktioner ved hjælp af de nødvendige institutionelle tilpasninger.

10. Fremme af en konstruktiv forpligtelsesstrategi omfatter: et langsigtet engagement og en langsigtet vision, med vægtning af sanktioner og incitamenter under hensyntagen til lande- eller regionspecifikke forhold og med det formål at skabe betingelser for fred, omsat til kort- og mellemsigtede (ikke udelukkende humanitære) interventioner under langsigtede mål. Vi bemærker, at sanktioner, der ikke er ordentligt målrettede, ikke kan føre til de ønskede politiske ændringer.

11. Der kræves derfor indgående forståelse af dynamikken i konflikten og den sandsynlige virkning af alle de foranstaltninger, der skal træffes, herunder identificering af de dybereliggende årsager til konflikten og udviklingssamarbejdets rolle i forbindelse med voldelige konflikter. En rettidig indsats, herunder navnlig et effektivt udviklingssamarbejde, er vigtig med henblik på at forebygge en voldelig konflikt. Dette giver mulighed for at anvende politiske og økonomiske ressourcer til økonomisk og social udvikling og god regeringsførelse i stedet for krig og andre destruktive aktiviteter.
12. Den nye AVS-EF-partnerskabsaftale danner det juridiske og tekniske grundlag for fremme af en sådan konstruktiv forpligtelsesstrategi. Den definerede strategi kan imidlertid kun være effektiv, hvis den bygger på: åbne og vidtspændende konsultationer med alle aktører (herunder sårbare og berørte grupper i alle konfliktens faser), rettidig indgåelse af forpligtelser og anvendelse af passende ressourcer, permanent tilstedeværelse på stedet og integrering i strategien af behovene for nødhjælp, rehabilitering og udvikling. Erfaringerne fra felten støtter brugen af rammeprocedurer. *Rådets konklusioner om sammenkobling af nødhjælp, rehabilitering og udvikling* (dok. 8976/01) giver et grundlag for at indføre den nødvendige fleksibilitet i landestrategipapirerne. Derudover giver Cotonou-aftalen et nyt system med rullende programmering.
13. Vi understreger betydningen af regionale strategier parallelt med landestrategier, da de fleste konflikter har tendens til at brede sig til hele regionen og somme tider er affødt af regionale kriser: flygtningebewægelser, oprørsbewægelser, våbenhandel, plyndring af nationale ressourcer osv. Nogle spørgsmål kræver regionale strategier, f.eks. demobilisering, genbosætning og forvaltning af naturressourcer. Rådet erindrer om Cotonou-aftalens bestemmelser om regionale foranstaltninger til konfliktforebyggelse, konfliktløsning og fredsopbygning, herunder også behovet for en styrkelse af eksisterende regionale initiativer og institutioner.
14. For så vidt angår den anden prioritet, styrkelse af en vidtspændende politisk dialog, noterer vi, at Cotonou-aftalen henstiller til parterne, at de øger brugen af den politiske dialog som et nøgleinstrument i forbindelserne med partnerskabslandene. Dette er især relevant for krise- og konfliktramte lande, da det kan lette den fælles identifikation af en relevant EU-indsats med henblik på fredsopbygning. Den vidtspændende politiske dialog i konfliktssituationer skal også inddrage alle de parter, der er impliceret i konflikten, i dialogen på lokalt (statsligt og ikke-statsligt), regionalt og internationalt plan. Tidligere erfaringer i felten viser imidlertid, at hvis en politisk dialog, der omfatter alle parter, skal være effektiv, gennemsigtig og upartisk, bør man: undgå at marginalisere regeringen i allerede sårbare politiske miljøer, men involvere alle parter, undgå at skærpe konkurrencen mellem aktørerne, afveje princippet om en vidtspændende dialog med en kritisk bevidsthed om aktørernes legitimitet, sammenkæde den politiske dialog og de stridende parter vilje til at gøre fremskridt i den officielle fredsproces og udnytte eksisterende net og fora i stedet for at skabe nye. Slutresultatet bør være ikke at gøre nogen skade og undgå alt, der trækker konflikten i langdrag.
15. Den politiske dialog vil kunne gøres mere effektiv ved målrettet og sideløbende at støtte de kritiske områder, der er omfattet af dialogen, såsom menneskerettigheder, demokrati, retsstat og god regeringsførelse. Dette kræver øget synergi mellem EU's politiske retningslinjer og den måde, hvorpå de tekniske instrumenter i udviklingssamarbejdet anvendes i felten.
16. Med hensyn til den tredje prioritet (dvs. vedtagelse af en strategi med hensyn til at styrke de forskellige partnerskabsaktørers kapaciteter) mindes der om, at det i Cotonou-aftalen anerkendes, at "ikke-statslige aktører kan spille en supplerende rolle i og potentielt bidrage til udviklingsprocessen" (artikel 4) ved siden af lokale, nationale og regionale statslige aktører, samt at der er behov for at støtte et "aktivt, organiseret civilsamfund" i forbindelse med løsnings af konflikter (artikel 11).
17. Hvis disse bestemmelser (artikel 4 og 11) skal føres ud i livet, skal arbejdet med de forskellige offentlige og private aktører gribes mere strategisk an. EU bør være opmærksom på, at det kan komme til at legitimere nogle regeringer, der er inddraget i konflikter, men EU bør i sit analysearbejde og sine aktioner også anlægge et langsigtet perspektiv på institutionsopbygningen. Det betyder, at der skal søges efter åbninger for gradvis at genopbygge demokratiske, ansvarlige og effektive stater. Den private sektor kan f.eks. være en støttende stabilitetsfaktor både med hensyn til at forebygge konflikter og med hensyn til at genopbygge samfund. Det er desuden vigtigt at undgå, at nødhjælp til de mest sårbare befolkningsgrupper (f.eks. inden for særligt udvalgte sektorer som sundhed og uddannelse) kan misbruges af myndighederne, herunder anvendes til at give myndighederne legitimitet.
18. På samme måde er det nødvendigt at forholde sig strategisk til ikke-statslige aktører (civilsamfundet, sociale og økonomiske aktører, den private sektor) og respektere, at de er uafhængige af statsmagten. EU bør fortsat søge at finde veje og midler til at udvikle en omfattende og sammenhængende strategi for at støtte en aktiv rolle til ikke-statslige aktører i forbindelse med forebyggelse, styring og løsning af konflikter, herunder passende kapacitetsopbyggende foranstaltninger og en meget mere sammenhængende udnyttelse af alle instrumenter til støtte for civilsamfundet (f.eks. ressourcerne og budgetposterne i det nationale vejledende program).

19. Med hensyn til den fjerde prioritet (dvs. instrumenter og styringsprocedurer, der er skræddersyet til det enkelte lands specifikke behov, og hurtigere og smidigere reaktioner ved hjælp af de nødvendige institutionelle tilpasninger) skal der i praksis sikres optimal udnyttelse af de eksisterende instrumenter på en hurtig og fleksibel måde. Det bemærkes, at forbedring af udviklingsindsatsen i mindre grad er et spørgsmål om at indføre nye instrumenter end om at udnytte de allerede eksisterende kreativt (systemet med "rullende programmering" giver mulighed herfor). Dette gælder også post-konfliktsituationer, hvor der bør tages alle hensigtsmæssige skridt til at lette en tilbagevenden til fredelige og stabile forhold på et holdbart grundlag.

III. OPERATIONELLE KONKLUSIONER

20. Cotonou-aftalen og den igangværende reform af Fællesskabets eksterne bistand frembyder nye muligheder for en nærhedsbaseret form for EU-samarbejde. Tilsvarende giver reformen af den eksterne bistand mulighed for at prioritere disse lande som led i dekoncentrationsprocessen ud fra et øget hensyn til, hvorledes udviklingsindsatsen indvirker på konfliktramte lande. Der er planer om eller er allerede ved at blive gennemført mange ændringer med henblik på at sikre større fleksibilitet (f.eks. systemet med rullende programmering), en hurtigere indsats og en mere decentraliseret styring. For at støtte og styre disse processer erkendes det, at der findes afprøvede metoder for tilpasning af styringsprocedurerne, og at der bør lægges større vægt på disse. Med henblik herpå og for at udnytte potentialet i Cotonou-aftalens artikel 11 fuldt ud anerkender vi betydningen af at gribe de muligheder, der byder sig. Dette indebærer følgende:

21. Kohærens, komplementaritet og koordination i forbindelse med gennemførelsen af artikel 11

i) Større kohærens og komplementaritet mellem EF og medlemsstaterne med henblik på en integreret tilgang til konflikter i de berørte lande prioriteres højt. Dette indebærer, at der fortsat skal lægges vægt på, at udenrigs- og sikkerhedspolitikken og bistandspolitikken arbejder sammen, og at der sikres en sammenhængende fælles indsats fra EU's side over for en given krise.

ii) Operationel koordination mellem Kommissionen og medlemsstaterne samt med andre større udviklingsaktører er af største betydning. Politikker og instrumenter bør integreres i EU-støttens forskellige dimensioner, både den politiske, den bistandsmæssige og den handelsmæssige. Retningslinjer for operationelt samarbejde og koordination bør anvendes mere effektivt blandt de EU-aktører, der er til stede i sådanne lande.

iii) Sikring af EU's kapacitet til politisk analyse af særlige konfliktsituationer og deres dynamik navnlig på ikke-traditionelle områder (såsom reform af sikkerhedssektoren eller DDRR (afvæbning, demobilisering, reintegration og hjemsendelse), herunder kapacitet til at vurdere virkningen af samarbejdsstrategier og -programmer på en given konflikts dynamik.

iv) Fremme af indførelsen af regionale strategier, der tager sigte på fredsskabelse, og sammenkædning af EU's indsats på nationalt plan og de foranstaltninger, der iværksættes på regionalt plan.

v) Forbedring af den eksisterende konfliktovervågnings- og -evalueringskapacitet gennem: integration af konfliktforebyggelsesaspekter i landestrategipapirerne, navnlig i forbindelse med midtvejsrevision, og evaluering af de landestrategipapirer, der allerede er godkendt af EUF-Udvalget, med henblik på at blive opmærksom på konflikter efter retningslinjerne i meddelelsen om konfliktforebyggelse og Cotonou-aftalens artikel 11; vurdering af, om årsberetningen om EU's bistandspolitik omhandler de virkningsindikatorer for konfliktforebyggelse, som Kommissionen i øjeblikket gør brug af i forbindelse med landestrategipapirerne; kontrol af, om de retningslinjer for operationel koordination mellem EF og medlemsstaterne, som Rådet vedtog i januar 2001, udnyttes til forebyggelse, styring og løsning af konflikter.

vi) Større potentiale for fredsskabelse i centrale komplekse konflikter gennem støtte til specifikke pilotundersøgelser eller -programmer. Der bør gøres status og drages konsekvenser af disse pilotundersøgelser og -programmer for at nå frem til en bedre udviklingsindsats under sådanne vilkår.

vii) Udnyttelse af den potentielle ekstra fordel ved en EU-indsats i forbindelse med håndteringen af konfliktsituationer som afspejlet i EU's langvarige indsats på området, geografisk brede tilstedeværelse, dialogbaserede partnerskab og multilaterale organisation. Tildeling af en effektiv rolle til EU's formandskaber på dette område samt til nogle medlemsstater i overensstemmelse med de beføjelser, der er indeholdt i traktaten.

viii) Sagsbaseret fremgangsmåde med udpegning af udvalg i en international og alsidig sammensætning i lande eller regioner, der kræver særlig opmærksomhed og koordination, med bedre udnyttelse af de eksisterende fora, hvor dette er muligt (baseret på erfaringer som f.eks. IGAD for Afrikas Horn).

ix) Fremme af en strategi for konstruktivt engagement gennem en langsigtet forpligtende indsats og vision, med afvejning af positive og negative incitamenter (herunder målrettede eller "smarte" sanktioner i ekstreme tilfælde) baseret på de lande- eller regionspecifikke forhold, og gennem en inklusiv politisk dialog, der inddrager alle parter i konflikten med sigte på at tilvejebringe betingelserne for fred.

x) Mere fleksible programmeringsmekanismer baseret på systemer med rullende programmering på linje med ramme-strategier. Det langsigtede engagement og den fleksible strategi indebærer, at der skal findes den rigtige blanding af humanitære, udviklingssamarbejds-mæssige og politiske instrumenter, som gør det muligt at reagere på dynamiske situationer under hurtig udvikling i konfliktramte lande.

xi) På samme måde er tilpassede og fleksible finansieringssystemer afgørende for, at bistanden kan komme hurtigt frem i sådanne situationer under hurtig udvikling. En vifte af finansielle instrumenter skal udnyttes strategisk efter de forskellige behov, mål og aktører. Dette kan indebære lokal forvaltning af midler, mekanismer for direkte finansiering til ikke-statslige fredsskabere og andre tilpasninger af finansielle procedurer inden for vedtagne rammer baseret på nuværende afprøvet god praksis.

xii) Øget brug af lokale eksperter og medarbejdere, hvor det er muligt, for at øge den "institutionelle hukommelse" og bidrage til lokalt ejerskab og kapacitetsopbygning. Optimal udnyttelse af lokale ressourcer og fredsskabende kapacitet, idet der gøres brug af lokale eksperter og processer med henblik på rådgivning og oplysning i forbindelse med bistandsinterventioner."

VERDENSFØDEVARETOPMØDET - Rådets erklæring

"Rådet hilser afholdelsen af konferencen *"5 år efter verdensfødevaretopmødet"* den 10.-13. juni 2002 i Rom velkommen. Den er en central begivenhed i en række af internationale konferencer på højt niveau i 2002, som begyndte i Monterrey og slutter i Johannesburg, på et tidspunkt, hvor der er fornyet politisk opmærksomhed om bekæmpelse af fattigdom og sult samt om fødevarer-sikkerhed og de generelle forbindelser mellem landene i verden.

Konferencen *"5 år efter verdensfødevaretopmødet"* er den første lejlighed, der byder sig til at omsætte den skelsættende konsensus, der blev tilvejebragt i Monterrey, om at mobilisere nationale og internationale ressourcer i en fornyet udviklingsproces, til en bekræftelse af, at den politiske vilje til at bekæmpe fattigdom og sult og årsagerne hertil er til stede, og til at styrke et fornyet partnerskab mellem regeringerne, civilsamfundet og den private sektor med henblik på at mindske sult i verden som led i fødevarer-sikkerhed og bæredygtig udvikling, med det kommende verdensstopmøde om bæredygtig udvikling i Johannesburg for øje.

Rådet bekræfter på ny, at det lægger stor vægt på millenniumsudviklingsmålene, der bl.a. sigter mod at halvere fattigdom og sult senest i 2015, som et udgangspunkt for specifikke nationale og internationale fattigdomsbekæmpelsesstrategier, og på at mobiliseringen af midler prioriteres tilstrækkelig højt i overensstemmelse med den konsensus, der blev tilvejebragt i Monterrey.

Rådet understreger, at det er nødvendigt med en bredere strategi, når de underliggende årsager til sult og fattigdom, som f.eks. mangel på fred, sikkerhed og stabilitet, skal imødegås. Landdistriktudvikling og udviklingspartnernes landbrugssektorer, navnlig de mindst udviklede lande, bør gives større politisk opmærksomhed og tildeles passende midler i overensstemmelse med de tilsagn, der blev givet på topmødet i Barcelona, under hensyntagen til konklusionerne fra Doha-runden.

Rådet er af den opfattelse, at mindskelse af sult og fattigdom skal ses i sammenhæng med fødevarer-sikkerhed og social og økonomisk stabilitet, og at verdensfødevaretopmødet er en passende lejlighed til at forny den konstruktive dialog med udviklingspartnerne, så den positive konsensus, der kom til udtryk i Monterrey (og fører videre til Johannesburg-konferencen), gennemføres på en sammenhængende og global måde. En sådan dialog kræver en vedvarende indsats, hvor EU med udgangspunkt i de afgørelser, der blev truffet på topmødet i Barcelona, bør spille den ledende rolle."

ERKLÆRING OM FØDEVAREKRISEN I DET SYDLIGE AFRIKA

"Rådet ser med stor bekymring på den fødevarekrise, det sydlige Afrika står overfor. Tidligere i denne måned rapporterede Verdensfødevareprogrammet, at tørke, oversvømmelser, økonomisk ustabilitet og HIV/AIDS truer fødevarer-sikkerheden for millioner af mennesker i seks lande i det sydlige Afrika. Disse frygtelige udsigter aftegner sig umiddelbart før verdensfødevaretopmødet i Rom i næste måned.

EU's medlemsstater og Kommissionen er allerede i gang med at reagere på Verdensfødevareprogrammets indtrængende appel om en massiv nødhjælpsindsats som svar på denne krise, der er under udvikling.

På baggrund af situationens alvor og potentielle følger for millioner af sårbare mennesker henstiller vi indtrængende til alle donorer og ngo'er om straks at træffe passende foranstaltninger. Vi henstiller også til, at der som svar på den nuværende krise iværksættes de nødvendige sektorielle, ledelsesmæssige og andre reformer på nationalt og regionalt plan for at gøre noget ved de underliggende årsager til fødevarerisikoen i det sydlige Afrika. EU anser en sådan tilgang for at være afgørende for at sikre, at de underliggende årsager løses på en holdbar og sammenhængende måde, og at der indføres pålidelige mekanismer, som kan sørge for, at eventuelle fremtidige fødevarerisikokrises får mindst mulig indvirkning på det sydlige Afrika og dets folk."

EVENTUELT

DE FORENEDE NATIONERS BEFOLKNINGSFOND (UNFPA) - Konklusioner

"Ministrene behandlede De Forenede Nationers Befolkningsskuffes (UNFPA's) aktiviteter og nuværende økonomiske problemer. De understregede, at de lægger stor vægt på disse aktiviteter som et betydningsfuldt bidrag til løsning af de problemer, som befolkningstilvæksten og spørgsmål i forbindelse med reproduktiv sundhed giver anledning til i udviklingslandene. Reproduktive sundhedstjenester er afgørende elementer i bekæmpelsen af fattigdom. UNFPA fortjener kraftig og vedvarende støtte til at videreføre sine aktiviteter, hvilket vil bidrage til at nå millenniumudviklingsmålene. Ministrene anså disse aktiviteter for at stemme nøje overens med det handlingsprogram, der blev enstemmigt vedtaget på den internationale konference om befolkning og udvikling (ICPD) i Cairo (1994). Ministrene opfordrede alle donorlande til at fortsætte deres støtte til UNFPA. De hilste også velkommen, at Kommissionen agter at styrke sit samarbejde med UNFPA."

AFBINDING AF BISTAND

Rådet noterede sig et indlæg fra den danske delegation om afbinding af bistand og de muligheder, der ligger heri for at gøre bistanden mere effektiv.

RATIFIKATION AF COTONOU-AFTALEN

Rådet gennemgik situationen med hensyn til ratificeringerne i EU-medlemsstaterne og understregede nødvendigheden af, at processen afsluttes til tiden.

PUNKTER GODKENDT UDEN DEBAT

Dokumenter med en dokumentreference er tilgængelige på Rådets internetsted <http://ue.eu.int>. Asterisk ved en afgørelse betyder, at der er fremsat offentligt tilgængelige erklæringer til optagelse i Rådets mødeprotokol; disse erklæringer findes ligeledes på Rådets internetsted eller kan fås ved henvendelse til Pressetjenesten.

FISKERI

Seychellerne - Guinea

Rådet vedtog en forordning om indgåelse af en protokol om fastsættelse af de fiskerimuligheder og det finansielle bidrag, der er omhandlet i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Seychellerne om fiskeri ud for Seychellerne, for perioden 18. januar 2002 - 17. januar 2005. De medlemsstater, der har fået tildelt fiskerimuligheder, er Spanien, Frankrig, Italien, Det Forenede Kongerige og Portugal. (*dok. 6574/02*).

Rådet vedtog endvidere en forordning om indgåelse af aftalen om forlængelse af gyldigheden af protokollen for 2000-2001 om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Guineas regering om fiskeri ud for Guineas kyst, for perioden 1. januar 2002 til 31. december 2002. De medlemsstater, der har fået tildelt muligheder for trawl- og tunfiskeri, er Spanien, Frankrig, Portugal, Italien og Grækenland. De tilladte fangster gælder fisk/blæksprutter og rejer (*dok. 6103/02*).

FØDEVARESIKKERHED

Kosttilskud

Rådet godkendte et direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud som ændret af Europa-Parlamentet; direktivet anses hermed for vedtaget af Rådet og Europa-Parlamentet. (*dok. 8965/02, 7788/02, 7079/02 og 12394/2/01*). Direktivet går ud på at opretholde både et højt beskyttelsesniveau for folkesundheden og fri

bevægelighed for de omhandlede produkter ved at sørge for, at kosttilskud er sikre og er forsynet med passende og relevant mærkning.

EØS

Deltagelse i Det Europæiske Handicapår 2003

Rådet godkendte et udkast til afgørelse truffet af Det Blandede EØS-udvalg om ændring af protokol 31 til EØS-aftalen, der tager sigte på at udvide samarbejdet på det socialpolitiske område og tillade EØS-landene at deltage i Det Europæiske Handicapår 2003 (*dok. 8487/02*).